

SI SOCIALISTISK INFORMATION

NOVEMBER 2006 • NR. 212 • 24. ÅRGANG

STUDENTERKAMP 2006

Organisering, aktivitet, erfaring, fremdrift!

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

UNGARN 1956 • IRAK: MISSION IMPOSSIBLE
AFGHANISTAN • VENSTREFLØJEN OG BUDGETTERNE

SI

Fra redaktionen

Brug for støtte – i Libanon og her

3.800 kroner til Fjerde Internationales kammerater i Libanon. Det blev resultatet af vores mini-indsamling, som vi lancerede i september. Pengene er sendt videre til Groupe Communiste Revolutionnaire (GCR) – gruppen af Fjerde Internationale sympatisører i Libanon.

GCR er en af de få politiske organisationer, der samler medlemmer på tværs af de religiøse skel, der splitter det libanesiske samfund. Som sådan kæmper GCR for at Libanon gør op med sit konfessionelle politiske system, der deler magten mellem de religiøse grupper, og på den måde fastlåser landet i en splittelse mellem kristne og muslimer og mellem shia-muslimer og sunni-muslimer.

Sammen med bidrag fra andre lande er det en meget vigtig hjælp til GCR, så de kan få lokaler og trykke materialer til uddeling. Tak til alle, som gav et bidrag!

Samtidig sætter vi nu tempo på vores egen indsamling til Socialistisk Information.

Hvis du enig i, at Socialistisk Information er et nødvendigt redskab for socialister, som ønsker oplysning, baggrund og analyser fra ind- og udland, så hjælp os med at få økonomien til at hænge sammen. Vi skal bruge 30.000 kroner inden nytår for at kunne betale regningerne til trykning og porto. Ved redaktionens afslutning var vi endnu ikke nået over 5.000 kroner. Du kan hjælpe os med at nå målet

**Brug girokortet, som er vedlagt dette nummer.
Eller indsat et beløb på vores konto i BG Bank:
Reg. nr. 9570, kontonr. 9063 366**

INDHOLD

INDBLIK: STUDENTERKAMP 2006

Organisering, aktivitet, fremdrift!	3
Oprør mod topstyrede universiteter.....	4
De universitetsstuderende går også på gaden.....	6

VENSTREFLØJEN I BUDGETFORHANDLINGER

Kommunale budgetter – oprør eller forlig?	8
--	----------

ØKONOMI

Den »hede« økonomi er begyndt at tale. Den siger nej til mere velfærd.	10
--	-----------

SUF'S ANTIRACISTISKE KAMPAGNE

KLASSEKAMP!	12
--------------------------	-----------

ARGENTINA

Organisering for overlevelse.....	14
--	-----------

FOR 50 ÅR SIDEN

Krustjovs hemmelige tale som brød isen	18
---	-----------

1956 I DANMARK

Storstrejke og krise i DKP.....	20
--	-----------

AFGHANISTAN

USA og NATO taber krigen i Afghanistan	22
---	-----------

FOKUS: IRAK

Mission impossible	26
---------------------------------	-----------

DET SKREV VI FOR 25 ÅR SIDEN

Folketingsvalget november 1981.....	27
--	-----------

FOKUS: HYKLERI

I mindet om Anna Politkovskaja.....	28
--	-----------

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information
redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen, Katrine
T. Mikkelsen, Bodil Rasmussen, Christina
C. Nielsen, Bertil Videt, Nina T. Andersen,
Nicolai Bentsen og Åge Skovrind (ansv. red.)

Sign. artikler står for forfatternes egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Studiestræde 24,1, 1455 København K.
Telefon: 33 33 0317
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre. Introduktionspris: 50 kr. for
et halvt år (gælder kun for nye abonnenter)

Der kan tegnes abonnement ...

- 1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Studiestræde 24,1, 1455 Kbh. K,
- 2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
- 3) ved at sende en check til SI's adresse

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 29. oktober 2006

SI nr. 213 udkommer primo december 2006

ISSN 0108-1861

Studerterkamp 2006

Organisering, aktivitet, erfaring, fremdrift!

Universiteterne bevæger sig fra at være statsligt finansierede demokratiske enheder til at være privat finansierede, diktatoriske enheder. Det tjener ikke »samfundets« interesser i bred forstand, men kapitalens interesser i snæver forstand.

Heldigvis er der undervisere og især studerende, som er begyndt at forholde sig aktivt og kritisk til udviklingen. RUC'ers By Choice har sat gang i en kampagne – fyldt med lir og positiv identifikation, men også med reelle krav, som f.eks. et studenterhus på

campus, en profit-fri kantine og genindførelse af gruppeeksamen.

Den åbne og inkluderende arbejdsform karakteriserer også 3procent-netværket på Københavns Universitet. Netværket holder kontakt igennem et internet-grupperum, hvor alle studerende kan tilmelde sig, og det er de studerende, som dukker op til de jævnlige møder, som beslutter, hvad netværket skal mene og gøre – uanset om det handler om besparelser på uddannelserne eller den bredere kamp for velfærd. Formænd, kringledede beslutningsveje og procedurer er ukendt for aktivisterne.

Stunderkamp 2006

Oprør mod **TOP STYREDE UNIVERSITETER**

Med Universitetsloven fra 2003 afskaffede regeringen demokratiet på de videregående uddannelser. Det er en tvingende nødvendighed med bredt mobiliserende arbejde blandt studerende og ansatte, hvis vi vil have et demokratisk, åbent og kritisk uddannelsessystem.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Med et snuptag afskaffede regeringen i 2003 den akademiske frihed og det hårdt tilkæmpede demokrati på universiteterne. Ikke mange reagerede synligt, da regeringens universitetsreform rullede kampen årtier tilbage.

Før 2003 sikrede en forholdsvis stor pulje »basismidler« rammerne for fri og kritisk forskning og uddannelse. Nu skal der være kortere fra »tanke til faktura«, som regeringen poetisk formulerer det.

Før 2003 skulle rektor og institutleder vælges af de ansatte og de studerende på universitetet. Nu skal rektor ansættes af en bestyrelse med overvægt af folk udefra, blandt andet fra det private erhvervsliv. Og rektor kan enevældigt udpege institutlederne.

Resultatet? – »Engang skulle der mange idioter til, før det kunne gå galt. Nu behøver man kun én idiot,« som en lektor fra DTU tørt konstaterede i Information.

»Reformen får nok ikke den store betydning i praksis«, tænkte folk måske i 2003. Men man undervurderede konsekvenserne af højrefløjens fatale cocktail med 3 dele privat erhvervsliv, 2 dele økonomisk afpresning og 5 dele topstyring. Shaken, not stirred.

Med slips og blanke sko

At universiteterne bevæger sig fra at være statsligt finansierede demokratiske enheder til at være privat finansierede, diktatoriske enheder tjener selvfølgelig ikke »samfundets« interesser i bred forstand. Det tjener kapitalens interesser i snæver forstand. Markedet kender kun kortsigtet og populistisk kvalitet og iskold profit.

På RUC har de mærket, hvad en manager i slips og blanke sko kan udrette, når han kommer flyvende ind fra højre, sætter sig på rektorstolen med godt 1 million i lønningsposen, og begynder at indrette alt efter neoliberale trylleformularer. Uden at give fem flade ører for, hvad de studerende og de ansatte måtte mene om hans »visioner«.

Så længe den gamle rektor sad med korslagte arme og sagde »Niks!«, hver gang regeringen udstak en ordre, mærkede RUC i praksis ikke meget til det amputerede demokrati. Det gør de nu.

Forskere er blevet bange for deres egen skygge og ikke helt uden grund: Flere er blevet fyret for at være for åbenmundede. Kritiske forskere bliver kaldt til kammeratlig afklapsning på rektors kontor, og truet på den akademiske og politiske karriere. Det

tekniske og administrative personale knurrer i krogene over stigende overbelastning og nedslidning.

Og de studerende aner ikke hvad der foregår omkring dem. De har mere end nok at gøre med at manøvrere mellem op til tre forskellige studieordninger, som ingen vejledere kan guide dem igennem. Fordi heller ikke de kan gennemskue de snirklede systemer, der er resultatet af en helt grotesk detailstyring fra Christiansborg. Ikke så få studerende bliver ufrivilligt forsinket og kommer i bekneb med SU-klip, fordi de ender i en af systemets blindgyder.

RUC'er by choice

Der findes bestemt rebeller blandt de universitetsansatte, men de er i mindretal. Derfor skal initiativet komme fra de studerende. Det er ikke nok at vælge et par repræsentanter til de officielle organer og lave et par spektakulære aktioner her og der. Det skal også til, men behovet for det opbyggende og bredt mobiliserende arbejde er nu en tvingende nødvendighed.

Det, der virkelig rykker, er daglig mobilisering af medstuderende, så de stopper op og forholder sig aktivt til udviklingen. Det kræver en hel del prestigeløst fodarbejde og en bevidst indsats i alle dele af processen – som fx at indkalde møder åbent, holde møderne strukturerede og inkluderende, sørge for at tale med de nye i pauserne, diskutere med sine medstuderende i frokostpausen og huske at invitere andre end sine venner til bannerdrop.

På RUC kører de kanonerne i stilning på flere fronter. De nye aktiver, som er blevet mobiliseret gennem vinterens og forårets aktiviteter,

er gået ind i Studenterrådet og bruger det som platform for aktivisme. Der er sat gang i en RUC'ers By Choice kampagne - en kampagne fyldt med lir og positiv identifikation, men også med reelle krav, som fx et studenterhus på campus, en profit-fri kantine og en genindført gruppeeksamen.

» At være RUC'er by choice er at være stolt af vores universitet. Men at være RUC'er by choice er også at tage ansvar for at skabe et levende, mangfoldigt og demokratisk RUC, hvor det er os studerende, der sætter dagsordenen.

Uddrag af manifestet for RUC'er by choice.

Efter en heftig sag om censur i universitetsavisen, RUCnyt, er en gruppe aktivister gået sammen om at udgive en uafhængig universitetsavis. Utallige studerende, ansatte og tidligere RUC'ere har meldt sig på banen med praktisk, moralsk og økonomisk bistand til projektet. På RUC er uafhængighed, ytringsfrihed og demokrati nu på alles læber. Og selvom projektet ikke var tænkt spektakulært, har pressen

vist overvældende stor opmærksomhed.

Netop fordi aktivisterne prioriterer det krævende mobiliserende arbejde og kører en åben og inkluderende stil, har mange studerende, som ikke tidligere var aktive, meldt sig under de studenterpolitiske faner. Studenterrådet vokser i antal for hvert møde, og opmærksomheden er skærpet hos det flertal af studerende, som før blot tågede rundt.

På trods af den benhårde overvågning og kontrol fra regeringens wonderboy, rektor Poul Holm og hans lakajer, blæser nye vinde over RUC. Med en skøn blanding af opbyggende, ulydig, mobiliserende, vred, glad og spektakulær aktivisme, bliver pessimisme og ligegyldighed forvandlet til optimisme og oprør.

Stunderkamp 2006

De universitetsstuderende går også på gaden

» Verden har ændret sig rigtig meget for aktivisterne på Københavns Universitet. Fra et meget meget lavt aktivitetsniveau igennem de sidste år, er vi gået til faktisk at have et fungerende netværk, der er aktivistisk indstillet, og som ser, at der kan være stærk fremdrift i udenomsparlamentarisme.

De optimistiske ord kommer fra Rune, og netværket, han taler om, er »3procent-netværket«. Jeg mødtes med ham og Nicolaj, hans medstuderende, til en snak om kampen for et andet uddannelses-system og om at opbygge bevægelser fra neden.

AF PERNILLE SKIPPER

Rune og Nikolaj er begge universitetsstuderende og medlemmer af SUF. De har det sidste års tid været med til at starte 3procent-netværket på Danmarks største universitet – et universitet som i mange år ikke har blandet sig i den politiske debat på gadeplan.

Netværket blev startet omkring finanslovsforhandlingerne i 2005, hvor Københavns Universitet alene skulle spare 90 millioner kroner. På dette tidspunkt opdagede de studerende, at der havde været nedskæringer over meget lang tid – faktisk siden slutningen af 90'erne – på 3% hvert eneste år. Ingen havde øjensynligt gjort noget for at stoppe de årlige nedskæringer, så på et stormøde dannede ca. 200 studerende 3procent-netværket.

– Det startede som en kampagne specifikt vendt mod de her nedskæringer. Målet var i første omgang at få pillet nedskæringerne af bordet, hvilket ikke lykkedes. Men på lidt længere sigt ville man dels gøre opmærksom på de stadig dårligere for-

hold på universitetet, dels prøve at få vendt udviklingen til næste års finanslov – altså den der kommer nu, forklarer Nikolaj.

Han tøver lidt, da han skal tage stilling til, om det har virket, men fortsætter:

– Det har virket i den forstand, at 3procent-netværket udfyldte et tomrum på Københavns Universitet. De eksisterende strukturer kunne ikke bruges til særligt meget på gadeplan. 3procent-netværket har gjort os i stand til at mobilisere folk til at også reagere på andre ting end nedskæringer. For så kom velfærdsreformen med nedskæringer i SU'en og taxameterforringelser. Men de konkrete nedskæringer er der jo stadig.

Brud med de gamle traditioner

3procent-netværket har en meget flad struktur. Netværket holder kontakt igennem et internet-grupperum, hvor alle studerende kan tilmelde sig, og det er de studerende, som dukker op til de jævnlige møder, der beslutter, hvad netværket skal mene og gøre – formænd, kringledede beslut-

ningsveje og procedurer er ukendt for aktivisterne.

– Vi har trukket meget på folk, som har aktivisterfaringer fra før i tiden, men som ikke har haft noget sted at gå hen.

– De gad jo ikke de traditionelle organisationer, som ikke har været særligt aktivistisk indstillet, og ofte har et meget tungt bureaukratisk system, som man skal igennem. Bare det, at der er kommet et sted, man kan engagere sig direkte aktivistisk, har betydet meget. På den måde har den flade struktur været væsentlig, fordi man kan gå direkte ind og lave et stykke politisk mobiliseringsarbejde. Derfor er 3procent så hurtigt blevet en væsentlig faktor på Københavns Universitet, forklarer Rune.

Fra nedskæringskampagne til velfærdsmobiliseringer

Da 3procent-netværket startede, fokuserede aktivisterne på nedskæringerne, og meget af energien gik med at få skabt et rum, hvor folk kunne gå hen med deres vrede. Det lykkedes, og det virtuelle grupperum talte hur-

3procent-netværket deltog i velfærdsmobiliseringerne den 3. oktober.

tigt over 500 aktivister. Denne koordinering viste sig specielt nødvendig i velfærdsmobiliseringerne den 17. maj 2006.

– Det gjorde en stor forskel, at man faktisk havde et eksisterende netværk omkring 17. maj, som man kunne mobilisere igennem, siger Nikolaj med et lille stolt smil.

– Jeg tror faktisk, at 3procent-netværket har været med til at højne bevidstgørelsen blandt de studerende. Vi ved, at universitetet er en svær størrelse i forhold til at komme ud til alle, men på visse fag – som samfundsvidenskab og humaniora – har man nu gentagne gange været ude og fortælle folk, at der sker noget, og at man kan gøre noget ved det. I den forstand har der det sidste år været noget, som aldrig har været der før, fortsætter Rune.

Men gør det en forskel?

Bevidstgørelse er selvfølgelig meget fint, men siden de to fyre selv har bragt 17. maj på banen, bliver jeg nødt til at spørge dem, om det hele så har gjort en forskel. Nikolaj kommer med sin vurdering:

– Det er svært at sige, hvor meget det spillede en rolle i forhold til de politiske korridorer, at 3procent-netværket deltog. Men jeg tror, det rent psykologisk betød meget for de aktive fra f.eks. fagbevægelsen og de

andre uddannelser, at de kunne se, at der også skete noget på universiteterne.

Efter 17. maj lykkedes det 3procent-netværket at starte en bølge af universitetsbesættelser, som bredte sig fra København til både Århus Universitet og Roskilde UniversitetsCenter. Det startede som en symbolsk besættelse af sociologi i København, men udviklede sig til flere dages reelle besættelser, hvor de tre universiteter på skift lukkede ned for adgangen til studierne i protest mod regeringens forslag om forringelser af SU'en og universiteternes tilskud fra staten.

Faktum er, at der ikke er nogen kampe, der har involveret flere universitetsstuderende de sidste mange år, end 17. maj og 3. oktober. Det tyder på, at aktivistnetværkene har formået at nå ud til flere studerende, end de etablerede organisationer er i stand til.

– Forhåbentligt vil det betyde, at de etablerede organisationer indser, hvor de væsentligste kampe foregår, når 3procent og lignende organisationer på RUC og Århus Universitet går ind og markerer sig på f.eks. velfærdsspørgsmålet, siger Rune.

Netværket udvides

Rune er nu overflyttet fra Københavns Universitet til Århus Universitet, hvor han skal færdiggøre sin ud-

dannelse i idéhistorie. For et par år siden etableredes den såkaldte Humboldt-bevægelse på Århus Universitet. Bevægelsen kæmpede dengang for et uafhængigt og demokratisk universitet. Siden har bevægelsen levet et lidt usikkert liv, men omkring den 17. maj blev den genstartet, og planen er nu også at få opbygget en selvstændig bevægelse på Århus Universitet som i København.

Aktivisterne i Århus vil kæmpe for både ordentlig finansiering og ordentligt demokrati i fremtiden.

– Vi håber da, at vi på sigt kan få en landsdækkende koordinering af de her netværk. Og erfaringer fra 3procents succes spiller da ind på Århus' aktiviteter, forklarer Rune.

Nikolaj og Rune griner begge to, da jeg spørger dem, om Statsministeren ved, hvad 3procent-netværket er. Men Nikolaj mener, at Anders Fogh bestemt må kende til dem.

– Videnskabsministeren ved det i hvert fald – vi har lagt en del besked til ham, afslutter Rune grinende.

Du kan læse mere om 3procent-netværket, og se billeder fra aktionerne de sidste år på www.3procent.dk

Kommunale budgetter – *forlig eller oprør*

Hvordan skaber socialister i byråd og andre parlamentariske forsamlinger en offensiv strategi mod regeringens nulvækstpolitik?

AF KATRINE TOFT MIKKELSEN

Århus den 15. september. Enhedslistens byrådsmedlem Keld Hvalsø forlader forhandlingerne om næste års budget og tilslutter sig for rullende tv-kameraer demonstranterne på Rådhuspladsen, der er samlet i protest mod nedskæringerne, særligt på daginstitutionsområdet.

København den 18. september. En triumferende overborgmester Ritt Bjerregård (S) kan meddele, at der er indgået et historisk bredt budgetfor-

lig med deltagelse af samtlige partier i Borgerrepræsentationen – dog har Venstre, Dansk Folkeparti og Enhedslisten taget forbehold for byggeriet af boliger på Kløvermarken. Kort efter indkalder bl.a. BUPL og Københavns Forældreorganisation til protestmøder og demonstrationer og opfordrer til forældreblokader og strejker i protest mod nedskæringerne på daginstitutionsområdet.

Indenfor og udenfor

Når man ser ud over landet, er det

meget forskelligt, hvordan Enhedslistens lokale repræsentanter har valgt at takle årets budgetforhandlinger. I nogle kommuner deltager Enhedslisten i forliget, men de fleste steder har Enhedslisten valgt at stå udenfor.

I Rødovre, hvor forliget blev indgået af samtlige øvrige partier, står Enhedslisten udenfor med følgende begrundelse: »Kommunalbestyrelsen har valgt at forvalte regeringens nedskæringer! Den har ikke mod og mandshjerte som Helsingørs kommunalbestyrelse og andre, som har sat sig op imod regeringens politik. Enhedslisten har ikke afvist at forhandle budgettet. Vi ønsker en langt mere offensiv linie. [...] Det er for Enhedslisten uforståeligt, at et samfund, der to år i træk har haft milliardoverskud og betalt sin udlandsgæld, skal spare på velfærd. Vi har råd til velfærd. Hvorfor koger kun samfundsøkonomien over, hvis kommunerne leverer en service, som vi kan være stolte af, til alle – også de socialt dårligt stillede, men ikke, hvis de mere velstillede overbelåner deres huse til brug for nye køkkener og badeværelser hjemme i villaen?»

Andre steder som f.eks. i Roskilde har Enhedslisten valgt at gå med i forlig da det, efter borgerprotester og mobiliseringer – lykkedes at få taget nogle besparelser ud af det forslag, som Socialdemokraterne og de borgerlige ellers var blevet enige om.

Også i København valgte Enheds-

Demonstrationerne påvirkede mange steder budgetforligene. Kravene rettede sig både til de lokale byråd om at undlade besparelser, og til regeringen om flere penge

listen at gå med i forliget, dog med forbehold overfor nedskæringerne på daginstitutionsområdet. Det betød konkret, at Enhedslisten i aftalen med de øvrige partier forbeholdt sig retten til at stille forslag om, at de planlagte besparelser på daginstitutionsområdet skulle fjernes, samt at dette skulle finansieres ved nogle af midler, der er afsat til skoleforliget »Faglighed for alle«, som Enhedslisten står udenfor. Denne lidt tekniske version af et »budgetforlig med forbehold« var dog ikke nem at få igennem i offentligheden, hvorfor det dominerende indtryk var, at samtlige partier i Borgerrepræsentationen stod bag det forlig, som tusindvis af ansatte og forældre protesterede imod.

Regeringens vækstbremse

Der er ingen tvivl om, at der økonomisk er store forskelle kommunerne imellem, selvom der er stor uenighed om, hvordan kommunernes økonomiske situation er, og hvem der har ansvaret for den. Der har kørt indtil flere diskussioner dels mellem kommunerne og regeringen, og dels mellem bl.a. BUPL og regeringen. (se boks)

En ting har alle kommunerne dog til fælles: Uanset om der er overskud eller underskud i kassen, er de underlagt regeringens loft for realvækst i de offentlige udgifter. Dette loft er en helt essentiel del af regeringens strategi, som den er udlagt af Claus Hjort Frederiksen: »Regeringens to grundpiller er skattestoppet og bremsen på væksten i den offentlige sektor ... Efter ti år vil den offentlige sektor kun være øget med 5 procent, mens den private er blevet 20 procent større. Sådan opstår et nyt Danmark.«

Det handler om at lade den offentlige sektor stå i stampe, samtidig med at man udbygger mulighederne for private løsninger for de, der har råd og mulighed. På daginstitutions-

DEN STORE TALKRIG

»Den store talkrig« mellem BUPL og regeringen handler om, hvordan man udregner normeringer i daginstitutioner, altså om der er kommet flere eller færre pædagoger pr. barn.

Seneste indlæg kommer fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, der har kigget på tallene og på de forskellige udregningsmetoder. Rådet konkluderer, at der ikke er nogen objektiv rigtig måde at udregne det på, men at ministeriets metode er objektiv forkert. Ministeriet tager bl.a. ikke højde for, at der er flere små børn i alderen 0-2 år og færre fritidshjem/SFO-børn, med et noget mindre pasningsbehov. Hvis der tages højde for disse demografiske ændringer, er normeringen faldet.

Ifølge rådets beregninger var der i 2005 indskrevet 435 flere børn i integrerede institutioner, end der var personale til, hvis de alderskorrigerede normeringer skulle ligge på samme niveau som i 2004. (Arbejderbevægelsens Erhvervsråd: »Faldende normeringer i børnepasning«)

området er banen gjort klar med en lov, der betyder, at private daginstitutioner selv kan fastsætte forældrebetalingen, samt giver mulighed for at trække profit ud af de private institutioner. På den måde er der åbnet for et lukrativt marked for kvalitets-børnepasning til de forældre, der ikke længere med god samvittighed vil aflevere deres børn i slidte og undernormerede offentlige institutioner, og som samtidig har fået ekstra penge i hånden som følge af skattestop, muligvis en nedsættelse af forældrebetalingen, stigninger i friværdis mm. De, der ikke har disse muligheder, må lade sig nøje med et offentligt tilbud, der bliver dårligere og dårligere. Også på andre områder udbygges mulighederne for private

initiativer: privathospitaler, lægevagt, plejehjem osv.

Spræng rammerne

Derfor er det nødvendigt for socialister i byråd og andre parlamentariske forsamlinger med en offensiv strategi mod næsten-nulvæksten i kommunerne. Det er ikke nok blot at få ommøbleret lidt på nedskæringerne inden for de rammer, der er opstillet af regeringen og accepteret bredt af Socialdemokraterne (og SF) i kommunerne.

Enhedslisten må gå forrest i at stille nogle offensive krav, som er både forståelige og virker realistiske. Kravene skal udformes, så der kan mobiliseres for dem, men samtidig skal de udtrykke et så markant brud med de eksisterende rammer, at vi med god samvittighed kan stemme for, hvis de kommer igennem.

I denne omgang viste bevægelserne vejen. Mange steder var kravene til de lokale byråd både, at de skulle undlade besparelser, men også at de skulle stille krav til regeringen om flere penge. De dele af venstrefløjen, der anså regeringens skattestop og udgiftsramme for så bredt accepteret, at det ville være overbudspolitik at kræve et opgør med den – de tog fejl. Siden har meningsmålinger også klart vist, at et flertal i befolkningen hellere ser velfærdsforbedringer end skattelettelser – der er endda vilje til at acceptere skattestigninger for at sikre og forbedre velfærden.

Det er et politisk valg, om den øgede velstand i samfundet skal bruges til privat eller offentlig velfærd. Både forårets og efterårets mobiliseringer viser, at et flertal ønsker det sidste, når valget bliver sat klart op. Det er derfor op til Enhedslisten at gøre dette valg tydeligt. I denne sammenhæng kan vi ikke automatisk regne med hjælp fra hverken Socialdemokraterne eller SF, der er alt for hængt op på deres egen retorik om at være »ansvarlige«.

Den »hede« økonomi er begyndt at tale. Den siger nej til mere velfærd.

Det går rigtig godt – for direktører, cheføkonomer, forretningsfolk og ejere af dyre villaer. De samme folk har travlt med at fortælle, at der hverken er råd til velfærd eller lønforhøjelser.

AF ÅGE SKOVRIND

Hensynet til samfundsøkonomien gør det umuligt og uansvarligt at bruge flere penge. Vi skal passe på, at økonomien ikke koger over, så den positive udvikling bliver sat over styr.

Sådan lyder omkvædet for tiden, og med udsigt til overenskomstforhandlingerne i foråret, vil advarslerne om uansvarlige lønkrav med garanti blive flere og flere.

Det gør rigtig godt. Der er 80 milliarder i overskud i statskassen, og forbruget eksploderer – især for direktører, forretningsfolk og ejere af dyre villaer, som kan bruge los af fri-

værdien. Men handler det om flere penge til velfærd i kommunerne, investeringer i infrastruktur eller lønforhøjelser til almindelige lønmodtagere, så får vi at vide, at der skal holdes igen.

Nationalbanken advarer

Venstres politiske ordfører, Troels Lund Poulsen, skrev efter folketingets åbningsdebat, at det vil være helt uansvarligt at sende flere milliarder kroner i omløb, når blandt andre Nationalbanken har advaret om, at der er en overhængende risiko for overophedning af økonomien.

»Overophedning« bliver en subjek-

tiv magt, som vi skal rette ind efter. Den er hævet over kritik eller politisk påvirkning.

Ifølge den nationaløkonomiske lærebog hænger det sammen på den måde, at når der er gang i økonomien, bliver der til sidst mangel på arbejdskraft. Det vil presse lønningerne op, og det vil skabe mere inflation. Til sammen betyder det, at de danske varer bliver dyrere at sælge i udlandet, altså at den danske konkurrenceevne forværres, og så begynder virksomhederne at indskrænke og sende folk ud i arbejdsløshed. Højkonjunktoren er vendt til en nedtur.

Den borgerlige logik er, at der derfor ikke er råd til lønstigninger. Den samme konklusion er arbejdsgiverne i Tyskland, Sverige og Frankrig pudsig nok også nået frem til.

Thor P: Stort ansvar på arbejdsmarkedets parter

Her hjemme advarede finansminister Thor Petersen efter Nationalbankens kvartalsrapport i september om, at der ikke er grundlag for store lønstigninger, flere penge til kommunerne eller store pengegaver i finanslovsforliget. Der ligger et stort ansvar på »både arbejdsmarkedets parter, kommunerne og Folketingets partier,« sagde han.

Det fik straks Enhedslistens Jørgen Arbo-Bæhr til at reagere:

– Den eneste overophedning af økonomien ser vi, når aktieejere og direktører vælter sig i udbytter, gyldne håndtryk og dyre galophest. En ansvarlig finansminister ville først og fremmest sikre, at skattesystemet fungerer. Der er stadig ikke gennemført en rimelig beskatning af de multinationale selskaber. Og de drastiske nedskæringer på antallet af ansatte i Skat medvirker også til, at skatteålene kan boltre sig frit, sagde han.

Deltidsansatte står klar

Cheføkonom i LO, Jan Kærra Rasmussen, forklarede til Jyllands-Posten den 15. oktober, at advarslerne fra mange af de økonomiske kolleger er udtryk for en »rygmarvsreaktion«. I en situation med mangel på arbejdskraft er der ifølge Jan Kærra Rasmussen to veje at gå. Enten kan man bremse efterspørgslen efter arbejdskraft, f.eks. ved at lægge låg på den offentlige udgiftsvækst. Eller

også kan man forsøge at få flere ud på arbejdsmarkedet.

Det sidste kan godt lade sig gøre, understreger Jan Kærra Rasmussen.

Han peger på, at mange offentlige ansatte er på deltid, selv om de gerne ville arbejde på fuld tid.

Hvis det står til toppen af dansk fagbevægelse skal man imidlertid ikke forvente, at faldet i arbejdsløsheden fører til mere offensive krav. I hvert fald lød meldingen fra Metals kongres i september, at medlemmerne ikke skal forvente lønfest ved forårets overenskomstforhandlinger.

– Vi ved, at gode tider kan brænde op for hurtigt, hvis der hældes for meget benzin på,« siger Thorkild E. Jensen, formand for Dansk Metal.

Borgerlig propaganda

Birger Linde, associeret professor på Roskilde Universitet, har i mange år beskæftiget sig med økonomisk udvikling. Han afviser, at dansk økonomi er præget af overophedning.

– Ifølge »The Economist« fra den 21. oktober voksede bruttonationalproduktet i Danmark det sidste år 2,8 procent – en pæn vækst, men ikke noget særligt. Væksttempoet for sidste kvartal er dog 6,5 procent, som godt kan kaldes buldrende vækst – men det fortsætter næppe, da boligsektoren er under afmatning.

– Det meste af snakken i aviserne betragter jeg som en fortsættelse af regeringens og de borgerlige mediers propaganda, som også er rettet mod de arbejdsløse. De skal have at vide, at nu har I da slet ingen undskyldninger for ikke at komme i gang. Men jeg vil ikke udelukke, at der kan være flaskehalse i nogle sektorer.

– Hvis vi snakker prognoser om, hvad der vil ske, så bygger de tit på

rent ideologiske, uvidenskabelige præmisser og bevisførelser. Men sådan burde det jo ikke være. Min prognose bygger på, at vi ved juletid har afmatning i USA (for det har vi allerede), og at det vil brede sig til flere vestlige lande. Den kan vise sig at være forkert, men den er videnskabeligt baseret, da den bygger på tilgængelige kilder, og efter min egen mening ikke er styret af en politisk-ideologisk dagsorden.

Boligbeskatning farlig nu

Hvis det er et problem, at der kommer for meget gang i økonomien, kunne man så ikke bare bremse luksusforbruget på en eller måde – f.eks. ved at begrænse muligheden for lån i egen bolig?

– Jo, regeringen skulle for længe siden have beskattet de gratis gevinster på ejerboliger. For 3-4 år siden tjente jeg mere ved at sidde og kigge på prisstigningerne på mit hus end ved at gå på arbejde! Det er absurd. Men lige nu skal man passe på med at kræve beskatning, for nu er boligmarkedet toppet, og priserne er i mange områder stærkt på vej nedad. Hvis det breder sig, kan det hurtigt føre til, at byggesektoren går i stå, og der bliver recession.

I en politisk sammenhæng er det interessante ved en »hed økonomi« ifølge Birger Linde, at det bliver nemmere for arbejderklassen at presse arbejdsgiverne til at aflevere en større del af kagen – eller merværdien – og dermed at forrykke styrkeforholdet.

– Det er lige præcis pointen bag propagandaen. De borgerlige er rystende bange for at arbejdsløsheden bliver så lav, at folk kan tage sig dyrt betalt for at sælge deres arbejdskraft, siger han.

KLASSE ~~KULTURKAMP!~~

SUF's antiracistiske kampagne fokuserer på integration. Men hvad er det for en integration, de vil? Og hvorfor inviterer de Dansk Folkepartis Ungdom ud til debat på de tekniske skoler?

AF RASMUS ESPENHAIN

»Ungdomskriminalitet er ikke et kulturelt afgrænset fænomen (...) Svaret på ungdomskriminalitet er uddannelse, arbejde, boliger og sociale og kulturelle tilbud og muligheder.«

Dette er et af de centrale budskaber i det grundlaget for SUF's antiracistiske kampagne, der løber af staben i disse efterårsmåneder.

De unge afviser altså, at de integrationsproblemer, der opleves, skyldes kulturelle og etniske forskelligheder. Problemerne – og årsagerne bag – er sociale.

Mange oplever ikke desto mindre, at megen kriminalitet er forbundet med »mørklødede« unge mennesker »med anden etnisk baggrund«. – Medierne glemmer jo heller aldrig at påpege disse karakteristika, når de dækker en forbrydelse, begået af ikke-blonde.

Frygten for de unge »nydanskere« bruges og forstærkes på racistisk vis af de borgerlige partier. Racistisk – for selv om det er korrekt, at en langt større andel af etniske minoriteter er repræsenteret i kriminalitets-statistikkerne, så er det også tydeligt i samme statistikker, at afvigelsen fra etniske danskere er minimal, når man sammenligner de

dømtes sociale baggrund. Dette viser i alt væsentligt, at vi har med et socialt fænomen at gøre, snarere end et kulturelt. En stor del af løsningsmulighederne må derfor også være af social karakter. Den nødvendige integration er social integration.

At regeringen og dens støtteparti i årevis har skåret ned på sociale ydelser, ført en asocial boligpolitik og konstant undergraver den kollektive velfærd, samtidig med at de hævder at være dem, der for alvor vil gøre noget ved integrationen, virker derfor absurd. Hvad er da deres interesse i nedskæringerne?

Angrebene rammer hele arbejderklassen

Hetzen mod etniske minoriteter dækker over en generelt asocial politik, som på længere sigt rammer langt bredere end de lavest stillede. Introduktion af starthjælpen, blev fra starten kritiseret for at være en glidebane, der senere ville ramme alle. De første tegn har vi allerede set. Hetzen og frygten bliver også brugt til at tilføre ressourcer til fængsler og politi, alt i mens skoler og sociale institutioner forfalder. Milliarder er blevet brugt mod en uretfærdig, brutal og tåbelig imperialistisk krig – og befolkningens opbakning havde væ-

ret endnu mindre, hvis vi ikke i forvejen havde haft en fremmedfjendsk og islamofobisk stemning i landet. Pengene kunne være blevet brugt på sociale forbedringer.

Regeringens politik fører ikke til bedre integration, men graver i stedet dybere og dybere kløfter. Der er kort og godt brug for en ny politik og venstrefløjen må stå forrest.

Fokus på tekniske skoler

Allan Ahmad fra SUF's kampagneledelse siger om kampagnens formål:

– Det handler om to ting. For det første at sætte en ny dagsorden for racisme- og integrationsdebatten. At slå fast, at det ikke er kulturelle, men sociale skel, som skaber problemer. For det andet har venstrefløjen brug for aktive etniske minoriteter. For mange i gruppen stemmer i dag på Socialdemokraterne. I øvrigt er det i det hele taget også vigtigt at få flere til at stemme – hvis de ikke føler sig anerkendt, gider de heller ikke stemme.

Allan kommer her ind på et andet vigtigt aspekt ved den nødvendige integrationspolitik. Den kan ikke gennemføres uden aktivitet fra etniske minoriteter, ikke bare i form af stemmeafgivelse, men også i udvikling af selve politikken. Derfor har kampag-

Antiracist

nen også taget højde for at målrette arbejdet, der hvor de unge med anden etnisk baggrund end dansk er. Særligt har man fokuseret på de tekniske skoler. Her mangler SUF stadig at blive rodfæstet som en betydende og attraktiv organisation. De unge med faglig baggrund – uanset etnisk oprindelse – er stort set fraværende i SUF's medlemssammensætning. Som Allan udtrykker det:

– SUF har måske 0,5% medlemmer fra tekniske skoler, og det er slet ikke nok. De tekniske skoler er et tydeligt eksempel på, hvordan arbejderklassen splittes. På den ene side er der rigtigt mange etniske minoriteter på skolerne, på den anden side har Dansk Folkeparti tag i mange af eleverne.

På tour med Dansk Folkepartis Ungdom

Dette er en af grundene til, at SUF valgte at bryde med tidligere traditioner om så vidt muligt, at undgå at give Dansk Folkepartis politik talletid. I stedet valgte man med efterårets kampagne at invitere og udfordre DFU til en paneldebat-turné på landets tekniske skoler. Denne beslutning blev dog ikke taget uden debat. Allan er selv fortaler for konceptet:

– Jeg synes, det er en god ide. Det er godt at møde og slå DFU'erne på egen hjemmebane. Altså at pille deres politiske argumenter fra hinanden. Jeg mener, de tekniske skoler har i høj grad lidt under Dansk Folkepartis asociale politik, men partiet samler stadig stemmer her.

Der ligger tydeligvis en kæmpe opgave og venter for den radikale venstrefløj – for SUF, som den største og stærkeste ungdomsorganisation. Trods Socialdemokraternes traditionelle styrke på de tekniske skoler, har de ingen rolle at spille, så længe de lægger sig på ryggen for racismen og den nuværende integrations-diskurs.

Der er en dobbelt sejr at vinde:

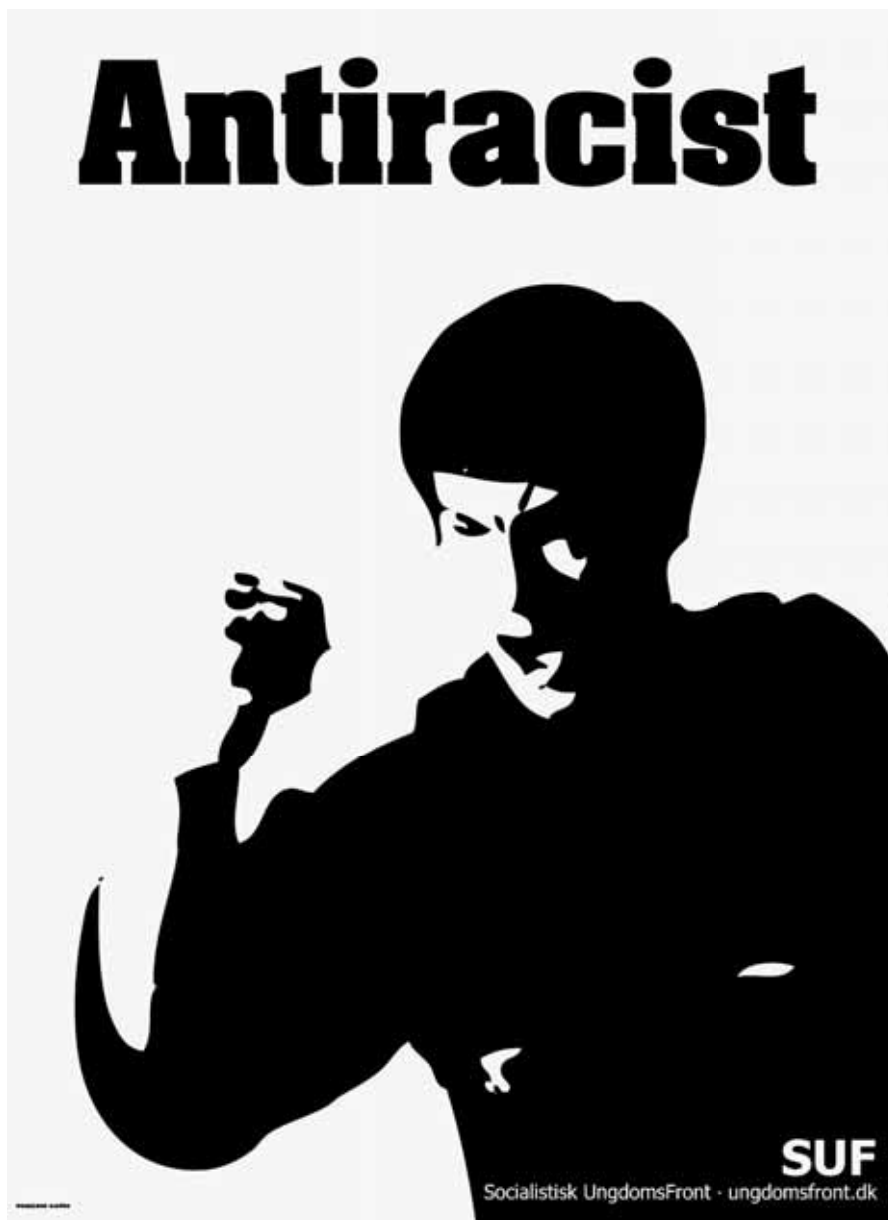
På den ene side, at vise unge etniske minoriteter, hvem der reelt taler deres sag, på den anden side, at vise unge Dansk Folkeparti-vælgere, at partiets politik ikke virker, og at den er skyld i sociale nedskæringer, der endda rammer de unge selv.

Begrænset succes

Til trods for, at Dansk Folkepartis Ungdom har bakket op om idéen og sågar taget del i forarbejdet, så er der pt. desværre kun kommet 2–3 aftaler på tekniske skoler på plads. Mange skoler har en politik om, at der skal mere end to forskellige organisationer ud. Andre har ikke tid og plads til arrangementet. Man kunne også mistænke socialdemokratiske kræfter, som jo ofte sidder tungt i skolebestyrelserne, for at have haft en finger med i spillet.

Selvom initiativet altså er løbet ind i planlægningsmæssige problemer, må intentionerne og strategien alligevel siges at være et fremskridt i kampen mod racisme. Tekniske skoler skal blive en kampplads for venstrefløj, hvis vi både på kort og længere sigt skal komme frem med vores holdninger, der, hvor de kan komme til at gøre en forskel – hvor der kan sættes magt bag ordene. Derfor må aktive antiracister i SUF og andre steder fortsætte deres arbejde, og kampagnen er da heller ikke slut endnu.

Allan Ahmad vurderer også, at mange SUF'ere vil fortsætte det antiracistiske arbejde, blandt andet i Antiracistisk Netværk og, for københavnernes vedkommende, i samarbejde med Fædregruppen på Nørrebro.

Organisering for *overlevelse*

I 2001 oplevede Argentina verdenshistoriens største konkurs. I løbet af få uger blev 100.000'er arbejdsløse og fattige. De arbejdsløse organiserede sig stærkt i protest ligesom mange andre dele af befolkningen. Med slagordet »¡Que se vayan todos!« – »Ud med dem alle sammen!« – ønskede de politikere, økonomiske eksperter og statens repræsentanter ad helvede til.

AF BOLETTE FRYDENDAHL LARSEN

I et lille hus i Florencia Valencia, en slumforstad til Buenos Aires, ser arbejdsløshedsaktivisten Fabian på en avisforside fra 2001. På forsidebilledet er en gruppe arbejdsløse hætteklædte mænd, der har besat en bank. Fabian er en af mændene på billedet, og besættelsen af banken var en del af protestbølgen, der fulgte i kølvandet på verdenshistoriens største statsbankerot.

Jeg har mødt Fabian, fordi jeg er på studietur med Internationalt Forum for at møde Argentinas sociale bevægelser, her fem år efter krakket.

– Indtil år 2001 havde jeg arbejde. Jeg vidste ikke noget om politik, fortæller Fabian, og lyser op i et selvirosk smil:

– Jeg havde jo arbejde, så jeg var ligeglad.

Men i 2001 mistede Fabian ligesom mange andre argentinere sit arbejde, og han besluttede sig for at deltage i protesterne, der bl.a. krævede understøttelse og mad. Fabian kom med i MTR, en af Argentinas talrige arbejdsløshedsbevægelser. Eller som argentinere kalder dem: Piquetero-bevægelser, inspireret af

deres mest kendte aktionsmetode: *los piquetes*, vejblokaderne, der flere gange har lammet det argentinske samfund.

MTR

MTR står for »Movimiento Teresa Rodriguez«. Bevægelsen er opkaldt efter en ung kvinde, der blev dræbt af politiet under en vejblokade i 1997.

Det var som aktivist i MTR, Fabian var med til at besætte banken. Han er ikke meget for at prale med bedriften:

– Samme dag var der andre, der lavede en vejafspærring, der varede 24 timer. Vi gjorde det for at kræve understøttelse. Og da en delegation gik til det regionale parlament lovede de os, at de ville imødekomme vores krav.

»Vi skal med!«

Fabians hjem er et ca. 10 m² lille hus, som MTR har besat. Her bor han i dag med sin kæreste og deres to børn. Et gammelt lagen fungerer som dør, og huset har ingen vinduer. Næsten al gulvpladsen er optaget af en

dobbeltseng og en køjeseng. Selvom vi er inden for, har Fabian hue på. Den lille elektriske varmeplade, der står på gulvet, har ikke stor effekt. Det er almindelige forhold i slumbyen.

Carina, bor i den anden ende af kvarteret. Hun har også været aktiv i MTR siden 2001, hvor hun ligesom Fabian blev arbejdsløs.

– Vores slagord var: Hvis vi ikke kan komme med, kommer ingen af sted, fortæller Carina om en aktion, hvor hun var med til at blokere et tog med kravet om, at arbejdsløse skulle kunne køre gratis med. Men slagordet gjaldt også samfundet generelt. De enorme vejblokader var et forsøg på at stoppe det samfund, der fortsatte uden en stor del af befolkningen.

Det økonomiske krak

I 2001 standsede Argentina betalingerne på landets udlandsgæld. Det var verdenshistoriens største konkurs. Udenlandske investorer og spekulanter og rige argentinere lugtede faren for, at pesoen ville krakke og trak i løbet af ganske kort tid deres kapital ud af landet. Da de internationale investeringer pludselig for-

Fabian med MTRs karakteristiske blå tørklæde, der fungerer som tog- og metrobillet i store dele af Buenos Aires. Foto: Bolette Frydendahl Larsen

svandt, gik mange arbejdspladser ned og de arbejdsløses bevægelser voksede støt. I løbet af få måneder faldt den argentinske peso til en tredjedel af sin oprindelige værdi.

Middelklassen mærker krisen

Da middelklassen indså, at deres opsparinger i bankerne hastigt faldt i værdi og ønskede at veksle dem til dollars, lukkede bankerne deres kasser i.

– Den politik er med et folkeligt ord blevet kaldt 'el corralito' – det lille koralrev«, forklarer den argentinske økonom Claudio Katz.

– Et koralrev er et sted, hvor dyrene, ikke kan slippe væk fra, ligesom middelklassen ikke kunne få de penge, de havde i bankerne. 'El corralito' var en måde at ekspropriere middelklassens opsparinger på. Det var den politik, som var årsag til, at middelklassen sluttede sig sammen med de arbejdsløses bevægelser og skabte den store folkelige opstand i 2001-2002.

Fællesskab og svigt

Carina husker tydeligt den samlede front, der eksisterede i 2001:

– Ja, der var solidaritet. Middelklassen sang »Der er kun én fælles kamp«, det hele gik så godt: kasse-rolle-protesterne og vejblokaderne. Men det varede kun to måneder, for så kunne de igen få ferie og få deres penge i banken. Og så glemte de alt

I dag er arbejdsløshedsbevægelserne svækkede og antallet af pi-

quetes er faldet markant. Middelklassen har forladt den fælles kamp og fortsætter igen hverdagen med en tilsyneladende genopbygget tillid til det politiske system.

En vision i praksis

De, der står uden for arbejdsmarkedet, er færre i dag end i 2001, men de oplever den samme desperation, som var årsagen til de sociale protester dengang. De fleste piquetero-organisationer fortsætter aktiviteterne med nye metoder:

– Vejblokaden har ikke den effekt,

som den havde tidligere. Styrken skal ligge hos os selv, ikke i vores metoder«, fortæller Carina.

– Der er store fysiske omkostninger ved en vejblokade. Den styrke, som det kræver at gennemføre en vejblokade, er den styrke, som vi har brug for, når vi arbejder.

I dag fokuserer MTR bl.a. på arbejdet med folkekøkkener, fælles grønsagshaver, fåreavl, bageri, alfabetiseringsprojekter og opbygning af apoteker, der sælger kopimedicin, som de fattige har råd til at købe. Derudover bruger de i øjeblikket sær-

De fattige i Argentina må selv organisere behandlingstilbud. Her ses to af MTR's medlemmer ved MTR's apotek, der sælger kopimedicin, som de arbejdsløse har råd til at betale.

ULIGHED 2006

De rigeste 10 procent af Argentinas befolkning tjener i dag 34 gange mere end de fattigste 10 procent.

Argentina producerer fødevarer til 300 mio. mennesker og eksporterer hovedparten. Samtidig lever hver tredje argentinere i fattigdom.

lig meget energi på to satsninger: Dels driften af et sy-kooperativ, hvor Carina og ni andre kvinder arbejder. Dels to bolig-kooperativer, der har givet arbejde til 16 mænd, som bygger til familier uden hus eller med kraftigt behov for ombygning af deres hus.

MTR er trætte af at råbe et samfund op, som ikke lytter til dem, og arbejder nu på at skabe en dobbeltmagt-situation ved at opbygge et alternativt samfund ved siden af »normal-samfundet«.

Fabian, der arbejder i bolig-kooperativet, er frustreret over, at piquetero-bevægelserne ofte bliver misforstået:

– Vi er piqueteros, men vi laver andet end at spærre veje af for understøttelse eller for at få lidt mad. Der er mange, der siger, at vi er fulderikker, at vi ikke vil arbejde, og at vi ødelægger samfundet, men sådan er det ikke. De ser ikke alt det, vi bygger op, og at vi arbejder!

En generation uden arbejde

MTR holder fast i at være arbejdere. Som Carina udtrykker det:

– I vores cabildoer [kvarter-organiseringer, red.] arbejder folk hver eneste dag, forskellen er blot, at de ikke får løn.

Men Carinas holdning er i konflikt med mange unge arbejdsløses selvopfattelse. De unge argentinere er fra en generation, som for en stor dels vedkommende aldrig har oplevet at være en del af arbejdsmarkedet. Som ikke kan forestille sig selv i et fast job med faste rammer, men som hellere vil sælge småting i toge og busser og

Gennem vejblokader og pres på regeringen har arbejdsløshedsbevægelsen MTR opnået retten til at producere skoleuniformer til de statslige skoler. Carina er en af MTRs medlemmer, der nu har et job i sy-kooperativet. Foto: Ditte Møller

selv kontrollere deres hverdag, end de vil være en del af en traditionel arbejdskultur. Denne karakteristik af den unge generation møder vi både hos Carina og hos mange andre af de sociale bevægelser vi besøger.

At blive arbejder

Derfor var der heller ikke rift om de ti jobs, der er i sy-kooperativet. Men Carina tror på, at det er gennem arbejdet, hun kan være med til at ændre samfundet. Og hun mærker selv, hvordan sy-fabrikken er et eksempel på hendes visioner.

– Produktionen er ikke den mest effektive, for her er folk, som først for nylig er begyndt at arbejde, og som lærer at arbejde her. Men vi lærer alle sammen af arbejdet. Det politiske mål med kooperativet er at blive uafhængige af regeringen.

Lige nu er både bygge-kooperativet og sy-kooperativet afhængig af regeringens støtte. Efter mange vejblokader og demonstrationer lykkedes det MTR at få retten til at producere skoleuniformer til statslige skoler i sy-kooperativet, og at få tilskud til bolig-projekterne. Men MTR er ikke taknemmelige. Fabian ryster vrede på hovedet til spørgsmålet, om det så ikke er en meget god regering, Argentina har i dag:

– Ingen har foræret os noget. Heller ikke regeringen. ALT har vi kæmpet for. Det er ikke sådan, at de har givet os det, fordi de er generøse. De

har givet os det, fordi vi kom og krævede det, som var vores.

Økonomi over for mennesker

I følge alle statistikker og økonomiske udregninger er Argentina kommet sig over den økonomiske krise. I centrum af Buenos Aires ser man igen mange fancy små designerbutikker. Også livet på den historiske havnepromenade afslører, at en del af det argentinske samfund er kørt videre. Men de er kørt uden Fabian, Carina og resten af den tredjedel af landets befolkning, der stadig lever i fattigdom. Mens Fabian, hans kæreste og to børn lever for 15 pesos (ca. 30 kr.) om måneden, betaler unge argentinere, der er med på beatet, gerne et beløb, der er ti gange større for et par smarte sko.

Alle taler om, at Argentina igen er kommet på fode, og landets præsident Kirchner bliver i medierne ofte præsenteret som en del af den venstreorienterede bølge i Latinamerika. Fabian griner, da vi konfronterer ham med det rosenrøde billede:

– Der er stadigvæk arbejdsløshed og vi fortsætter med at kæmpe. Hvis vi ikke organiserer os, så får vi ingenting!

Artiklen er foretaget på baggrund af interviews fra juli 2006.

Interviews og billeder fra turen har dannet baggrund for en kortfilm. Filmen kan købes via Bolette: bofla@ruc.dk

TYSKLAND

Demonstrationer for velfærd

Lørdag den 21. oktober demonstrerede over 200.000 mennesker i Berlin og andre tyske storbyer imod den tyske regering og for forbedring af velfærden.

Demonstrationerne som støttes af DGB (det tyske LO) rettede sig især mod forringelser af den sociale velfærd, f.eks. de forringelser for de arbejdsløse, der følger af den såkaldte Harts IV-reform.

I stedet foreslås forbedringer for de arbejdsløse og de lavtlønnede.

En mindsteløn på 10 euro, 30 timers arbejdsuge og 500 euro i understøttelse var de centrale krav.

www.protest2006.de

BRASIL IEN

Lula videre til anden runde

Den største overraskelse ved præsident- og parlamentsvalget i Brasilien den 1. oktober var, at Luis »Lula« Ignacio da Silva – det regerende Arbejderpartis kandidat og afgående præsident – ikke blev genvalgt. Med 49,2 procent af stemmerne skal han nu ud i en ny runde den 29. oktober mod højrefløjens kandidat Geraldo Alckmin, som fik 41,6 procent.

Arbejderpartiet blev udfordret fra venstre af PSOL (Partiet for socialisme og frihed). Den populære

eks-senator Heloisa Helena, som er ekskluderet af Arbejderpartiet, opnåede 6,85 procent. Hendes Venstre-front fik valgt tre deputerede til de delstatsparlamenterne og tre deputerede på forbundsniveau.

Selv om det er et dårligere resultat for PSOL end mange meningsmålinger forudså, så viser valgresultatet, at der er plads til en socialistisk venstrefløj i Brasilien, som ikke accepterer Arbejderpartiets socialdemokratiske kurs – men også, at der stadig er mange udfordringer forude.

Vurdering af venstrefløjens valg

www.sap-fi.dk/sap/ugens_kommentar/uk20061013.htm

FÆRØERNE

Underskriftindsamling imod homofobi

Diskrimination imod bøsser, lesbiske og andre seksuelle minoriteter er stadig et udbredt fænomen i store dele af verden. De fleste europæiske lande har antidiskriminationslove, der beskytter både religiøse, etniske og seksuelle minoriteter. Også Danmark fik i 1087 en lov, der udtrykkeligt omfatter homoseksuelle.

Men ikke Færøerne, der som bekendt er en del af det danske rigsfællesskab. Et flertal i det færøske lagting nedstemte for et år siden et forslag om en lovændring, der skulle rette op på dette forhold.

Men ikke Færøerne, der som bekendt er en del af det danske rigsfællesskab. Et flertal i det færøske lagting nedstemte for et år siden et forslag om en lovændring, der skulle rette op på dette forhold.

Flertallet begrundede afvisningen med, at en anerkendelse af homoseksualitet skulle være i modstrid med den kristne tro, og at bøsser og lesbiske er forment adgang til himlen efter døden.

Et usædvanligt groft tilfælde af »hate crime« imod en ung mand i Thorshavn har givet anledning til en ny debat på Færøerne. Et nyt forslag om at ændre antidiskriminationsloven skal til afstemning i lagtinget.

Desværre er der stor risiko for, at forslaget endnu en gang vil blive nedstemt, selvom flere lagtingsmedlemmer har erklæret, at de har ændret mening siden sidst.

Det er baggrunden for den internationale underskriftindsamling »Act Against Homophobia«, der opfordrer det færøske landsstyre og lagting til at ændre kurs.

www.act-against-homophobia.underskrifter.dk

INDONESIEN

Venstrefløjens danner nyt parti

Et nyt bredt venstrefløjsparti bliver dannet i Indonesien den 26-29. november. Det Forenede Nationale Befrielsesparti – eller PAPERNAS – er et initiativ, som først og fremmest kommer fra landets største revolutionære organisation, Folkets Demokratiske Parti (PRD).

Partiet har en solid forankring blandt arbejdere, bønder, studenter og storbyernes fattige, og planlægger at stille op til parlamentsvalget i 2009. Partiet vil føre kampagne på et program for tre mærkesager: sletning af udlandsgælden, nationalisering af olie-, energi og mineselskaberne og udvikling af en indenlandsk industri til gavn for befolkningens velfærd.

Interview med ledere fra partiet:

www.internationalviewpoint.org/spip.php?article1151

For 50 år siden

Krustjovs hemmelige tale som brød isen

Året 1956 blev et skelsættende år, som satte en ny dagsorden i international politik. Kolonierne pressede på for selvstændighed fra det imperialistiske herredømme. Men først og fremmest betød opgøret med Stalin-tiden et opbrud i hele den kommunistiske bevægelse.

AF MURRAY SMITH

Begivenhederne i 1956 fik især betydning for de stalinistiske stater i Sovjetunionen og Østeuropa og for hele den kommunistiske bevægelse. Ved årets begyndelse var de kommunistiske partier, fortsat forenet under Sovjetunionens ledelse, som de havde været siden 1945. Stalin var død tre år tidligere og blev stadig hyldet officielt på linje med Marx, Engels og Lenin.

Allerede under Stalintiden var facaden begyndt at krakelere. De jugoslaviske kommunister, som under ledelse af Tito havde gennemført en revolution uden Stalins godkendelse og med meget lidt hjælp fra Sovjetunionen, blev opfattet som en trussel mod det sovjetiske lederskab og blev udstødt af det kommunistiske fællesskab i 1948. Over hele Østeuropa var ledende kommunister blevet udrenset og meget ofte henrettet, hvis de blev opfattet som for selvstændige i forhold til Moskva.

Kort efter Stalins død i 1953 begyndte hans efterfølgere at gennemføre ændringer, som markerede et delvist brud med fortiden. Politiske fanger i massevis blev løsladt. De anklagede i det såkaldte »doktorplot« – den sidste af Stalins skueprocesser, blev hurtigt løsladt og der blev taget initiativer for at forbedre folks levestandard. I den øverste ledelse førte man for lukkede døre en diskussion

om Stalinperioden, som fra alle sider blev kritiseret i større eller mindre grad.

Vægten blev lagt på den »kollektive ledelse«. I udenrigspolitikken var der en bevægelse i retning af det, som fik navnet »fredelig sameksistens« med den kapitalistiske verden. I en iøjnefaldende kovending skete der en tilnærmelse mellem det sovjetiske lederskab og de jugoslaviske kommunister. I Østeuropa blev ofrene for processerne rehabiliteret, og gammelstalinister blev fjernet eller truet.

Den hemmelige tale

I 1953 havde der også været to vigtige oprørsbevægelser i Østeuropa. I Tjekkoslovakiet slog regimet en arbejderopstand ned med sine egne styrker. I Østtyskland intervererede sovjetiske tropper, og undertrykkelsen var meget hårdere. I begge tilfælde udviklede opstandene sig fra økonomiske krav til at udtrykke demokratiske og nationale krav.

Disse begivenheder gør det muligt efterfølgende at forstå, at de pludselige begivenheder i 1956 ikke faldt ned fra himlen. Dengang kom de imidlertid som et chok.

Det første chok kom i februar 1956. Nikita Krustjov, Stalins arvtager i spidsen for det sovjetiske kommunistparti, holdt sin berømte »hemmelige tale« på den 20. partikongres, hvor han tog afstand fra

Stalins forbrydelser. Indholdet af talen var i første omgang kun henvendt til de kongres-delegerede. Men lidt efter lidt blev den kendt på lavere niveau i det sovjetiske parti og blandt ledere af udenlandske kommunistiske partier, hvoraf nogle formidlede det videre (i modsætning til fx det franske kommunistparti, som i årtier fortsatte med at referere til »den tale, som tillægges Krustjov«). Efter flere temmelig nøjagtige referater af rapportens indhold i vestlige og jugoslaviske medier blev den i juni offentliggjort i sin helhed.

Et begrænset opgør

Talen fordømte i ganske utvetydige vendinger Stalins forbrydelser – masse deportationerne, herunder af hele folkeslag, omfanget og metoderne i undertrykkelsen, udrensningerne og henrettelserne af kommunister. Men der var grænser. Der var ingen rehabilitering af venstre- og højreoppositionen i 1920'erne, af Trotskij, Bukharin, Kamenev, Zinoviev, og heller ikke af deres efterfølgere, som blev likvideret i 1930'erne. De kommunister, som blev rehabiliteret, var hovedsagelig stalinister, som var gået imod Stalin og var blevet arresteret og ofte likvideret, med eller uden retssag, fra 1934 og frem.

Talen var en regulær bombe. I den kapitalistiske verden kom afsløringerne af omfanget af den stalinistiske terror som et chok for de

Oprøret i Budapest. Hundrevis af billeder af Stalin og hans ungarske marionet, Mátyás Rákosi, blev brændt af i gaderne.

kommunister, som i årtier havde forsvaret Stalin, det sovjetiske kommunistparti og Sovjetunionen over for enhver kritik.

I Østeuropa skabte fordømmelsen af Stalin et ustabilt politisk klima. Samtidig var der på dette tidspunkt en tilnærmelse mellem Moskva og Beograd, en lempelse af den stramme centraliserede kontrol og rehabilitering af nogle af ofrene for udrensningerne i 1940'erne og 1950'erne. Det var en farlig tid for de stalinistiske regimer, som var splittede, berørt af ændringerne i Sovjetunionen og tvunget til at give befolkningerne visse indrømmelser. Når et diktatorisk regime begynder at give indrømmelser, er der altid en risiko for, at det styrker oppositionen snarere end at formilde den. Det var præcis, hvad der skete i to af de vigtigste østeuropæiske lande.

Opstanden i Poznan

I Polen udviklede der sig en bevægelse både i intellektuelle kredse og i arbejderklassen, som afspejlede sig i intern partistrid. I juni udviklede en strejke og demonstration i byen Poznan sig til et oprør, som blev slået ned med over 50 døde. Men oprøret bredte sig ikke.

Oppositionen til det stalinistiske regime gærede, alternative ideer spirede frem og arbejdsråd blev oprettet. Men mange arbejdere satte deres lid til en fredelig ændring i toppen af det kommunistiske parti. Wladyslaw Gomulka, en partileder, som var blevet udrenset i 1948, men i modsætning til mange af hans ligemænd i andre lande ikke henrettet, bød ind på magten og blev opfattet som mere demokratisk og mere selvstændig i forhold til Moskva.

Gomulka red på en massebevægelse og overbeviste midterfløjen i partiet og til sidst – i en heftig konfrontation i oktober – den sovjetiske ledelse – om at han ikke ville ændre grundlæggende på regimet eller på forholdet til Sovjetunionen. Han holdt sit ord og formåede efterfølgende at demobilisere og/eller undertrykke de radikale anti-stalinistiske kræfter og genskabe partiets kontrol.

Den ungarske revolution

I Ungarn skabte de samme elementer et helt andet resultat. En rumlende utilfredshed brød til sidst ud i et oprør den 23. oktober, da en demonstration i solidaritet med Polen blev brutalt undertrykt. Hverken partiet eller hæren kunne kontrollere situa-

tionen. Dele af hæren gik over til oprørerne og tvang for en periode de sovjetiske tropper til at trække sig tilbage. Men landets leder, reformkommunisten Imre Nagy, var ude af stand til at kontrollere situationen på samme måde som Gomulka. Til sidst overgav han sig til de folkelige nationale og demokratiske forventninger og annoncerede neutralitet for Ungarn og indførelsen af et flerpartisystem. Det blev for meget for Kreml. En anden sovjetisk invasion den 4. november knuste oprøret i blod.

Kun tre dage adskilte den fredelige landing i Polen og begyndelsen på oprøret i Ungarn. Hvor den første dengang så ud til at bekræfte muligheden for, at det stalinistiske regime kunne reformere sig selv, så viste

den anden, hvad der kunne ske, når det ungarske folk gik for vidt. Det var lykkedes Krustjov i løbet af kun få måneder at afmontere myten om Stalin ved at afsløre omfanget af terror – og derefter at vise, at trods forsøg på at liberalisere systemet, så var svaret kampvogne, når folk gik så langt som at kræve ægte demokrati eller national selvstændighed.

Konsekvenserne for den kommunistiske bevægelse var ødelæggende. Det britiske parti mistede f.eks. en tredjedel af sine medlemmer på et år. 1956 var i sandhed et år, som markerede starten på en langstrakt nedgang og fald for stalinismen.

Kolonierne gør oprør

En grund til, at det blev nemmere for Sovjet at intervenere i Ungarn var

Suez-konflikten, som viste et andet aspekt af den internationale situation, nemlig opløsningen i de gamle koloniimperier og fremvæksten af nationale befrielsesbevægelser. I juli havde Nassers nationalistiske regime i Egypten nationaliseret Suez-kanalen, som havde været ejet af et engelsk-fransk selskab. Storbritanniens og Frankrigs reaktion var at indgå en hemmelig aftale med Israel, som invaderede Egypten den 29. oktober. Storbritannien og Frankrig rykkede derefter ind for at »beskytte Suez-kanalen«, hvilket skabte store protester både på hjemmefronten og i den arabiske verden. De blev til sidst tvunget til at trække sig tilbage under pres fra den nye imperialistiske førerhund, USA.

Dette var sidste gang, hvor to

europæiske kolonimagter for alvor forsøgte at optræde selvstændigt i forhold til USA. Storbritannien var allerede siden Anden Verdenskrig begyndt at tilpasse sig sin ny rolle som USA's nærmeste allierede. Suez var det sidste sidespring.

Både Storbritannien og Frankrig var ved at miste deres koloniherredømme. Trods nogle lokale oprør i Malaya, Kenya og Sydafrika lykkedes det briterne at gennemføre den smertefulde overgang fra kolonimagt til nykolonial magt forholdsvis kontrolleret. Suez var en ydmygelse, men ellers lykkedes det for Storbritannien andre steder at overdrage magten til en lokal elite.

Processen var meget mere smertefuld for Frankrig, som allerede var blevet tildelt et ydmygende nederlag

1956 i Danmark

Storstrejke og krise i DKP

1956 blev også et begivenhedsrigt år for dansk kommunisme.

AF ÅGE SKOVRIND

Samme dag som DKP's partiavis Land og Folk i foråret 1956 refererede Krustjovs hemmelige tale med afsløringerne af Stalintidens undertrykkelse, startede den største arbejdskamp i nyere tid i Danmark. Regeringen prøvede at tvinge en overenskomst igennem ved at ophøje den til lov. Det førte bl.a. til lammelse af olie- og benzinudkørslen og 200.000 demonstranter foran Christiansborg.

»Situationens Generalstab«

Organiseringen af denne strejkebølge lå i hænderne på en kom-

munistisk tillidsmandsring kaldet »Situationens Generalstab«. Kommunisternes medgang førte til en uhørt åbenhed i forbindelse med kritikken af Stalin, som blev diskuteret åbent i Land og Folk. Situationen ændrede sig imidlertid radikalt den 23. oktober med den første invasion i Ungarn. Land og Folk og siden forretningsudvalget tog afstand fra invasionen. Da det kom til den anden invasion, støttede DKP imidlertid op bag Sovjet. Partiformanden Aksel Larsen kom meget hurtigt ud for kritik i forretningsudvalget, fordi flertallet ikke mente, at hans opslutning var helhjertet nok.

Det blev en uafbrudt krise fra ja-

nuar 1957 til DKP's kongres i oktober 1958. I hele denne lange proces havde partiet tabt megen indflydelse i fagbevægelsen, og mange medlemmer flygtede ud af partiet.

Aksel Larsen ekskluderes

Aksel Larsen blev i oktober 1958 suspenderet som politisk ordfører i Folketingsgruppen, og på den 20. kongres blev Knud Jespersen (1926-77) valgt til ny formand. Da Aksel Larsen efter kongressen ikke ville underskrive en erklæring om at arbejde for kongressens vedtagelser, blev han ekskluderet.

Mens medlemsflugten i 1956 især havde omfattet intellektuelle, blev

ved Dien Bien Phu i Vietnam i 1954 – hvor et kolonifolk i Asien for første gang havde vundet militært over en imperialistisk hær. Frankrig havde lige aftalt selvstændighed med Marokko og Tunesien, for at koncentrere sig om at blive i Marokko. Her skulle der få år senere komme til endnu et nederlag, selv om det endnu ikke var åbenlyst. Da det skete, skyndte præsident de Gaulle sig at give de afrikanske kolonier formel uafhængighed, selv om de fortsatte var underlagt fransk dominans.

Ikke stalinistisk venstrefløj

1956 var også året, hvor en ny og ikke-stalinistisk venstrefløj begyndte at spire frem. Tidligere medlemmer af de kommunistiske partier var ofte en vigtig del. Det var en ujævn ud-

vikling, som ofte kom til udtryk i form af ustabile smågrupper. Alligevel blev der bygget bro til en generation, som begyndte at blive radikaliseret i begyndelsen af 1960'erne. Det var også efter 1956, at de mest konsekvente anti-stalinister og anti-imperialistiske kræfter fandt sammen i den lille trotskistiske bevægelse og begyndte at vokse ganske langsomt – en udvikling, som accelererede med ungdomsoprøret i 1960'erne.

Nogle gange sker der begivenheder, som ikke påkalder sig den store opmærksomhed, mens de finder sted, men som viser sig at få store konsekvenser for fremtiden. I december 1956 landende en lille gruppe revolutionære i en gammel båd på Cubas kyst og startede den proces, som førte til den første socialistiske re-

volution på den vestlige halvkugle. I juli 1956 skulle der i henhold til Geneveaftalerne afholdes frie valg for at forene Vietnam, men det skete aldrig pga. modstand fra USA og dets vietnamesiske marionetter. Genforeningen af Vietnam skulle blive en meget mere langstrakt og blodig proces. Og de to revolutioner, den cubanske og den vietnamesiske, blev kraftige magneter for 1960'ernes radikaliserede generation.

Murray Smith er tidligere international sekretær i det skotske Socialistparti og er nu medlem af de franske LCR. Artiklen er oversat fra internet-magasinet www.internationalviewpoint.org af Åge Skovrind.

det nu en massiv medlemsflugt også af faglige tillidsfolk. Fra 18.000 medlemmer i 1956 faldt DKPs medlemskare til 8.000 i 1959.

Socialistisk Folkeparti

Det kom til talrige opfordringer til Aksel Larsen om at danne et nyt parti. I februar 1959 dannede han Socialistisk Folkeparti (SF). Partiets politiske grundlag var en socialisme på parlamentarisk grundlag, afrustning, neutralitet og standsning af atomprøvesprængninger. SF ville påvirke Socialdemokratiet, da der ikke var nogen vej til socialisme i Danmark udenom.

Ved valget til Folketinget i 1960 fik DKP 1,1 procent af stemmerne - SF fik 6,4. Dermed var DKP røget tilbage til niveauet fra før sit parlamentariske gennembrud i 1932.

I Danmark skete tilslutningen til SF i høj grad fra andre sider end den kommunistiske. Allerede i 1957

BILLEDETEKST

havde uafhængige socialister dannet Danmarks Socialistiske Parti, som senere tilsluttede sig SF.

Kampagnen mod atomvåben

SF's første år forløb samtidig med, at der i de vesteuropæiske lande udviklede sig en kritisk bevægelse mod den kolde krig. En ung, bevægelsesorienteret venstrefløj voksede således langsomt frem omkring 1960'ernes

begyndelse og brød med den politiske lammelse og isolation af venstrefløj. Den vigtigste aktivitet blev Kampagnen mod Atomvåben fra 1960, siden udviklede der sig en omfattende bevægelse mod USA's militære engagement i Vietnam.

Artiklen er redigeret på baggrund af opslag i Socialistisk Leksikon (www.leksikon.org)

Afghanistan

USA og NATO taber krigen i Afghanistan

Manglende økonomiske og sociale prioriteringer, koblet sammen med en ulyst til at rage uklar med lokale krigsherrer, er hovedårsagen til, at talibanerne har kunnet vende tilbage til Afghanistan.

AF LANCE VAGNØ JENSEN

Efter den 11. september var talibanerne i Afghanistan udmærket klar over, at den stod på bank fra USA, og de prøvede derfor at føre forhandlinger med Bush-regeringen om, hvad der skulle ske med Osama bin Laden og co. Man kan ikke vide, hvad det ville have endt med – om talibanerne ville sætte deres egen overlevelse højere end »solidariteten« med bin Laden og Al Qaeda, for muligheden blev aldrig afprøvet.

I stedet valgte Bush at invadere Afghanistan for at virke handlekraftig og med denne militære invasion bane vejen for en senere invasion af Irak. Derfor udstedte Bush parolen om, at alt skulle gøres for at forbinde Saddam Hussein til terroraktionen mod World Trade Center, al Qaeda og terror generelt.

Rådne alliancer

Men én ting var at udslette talibanernes regeringskontorer, depoter og kommandocentre i byerne. Men

for at eliminere dem fra den afghanske overflade var der enten behov for meget store landstyrker a la Irak, eller en alliance med talibanernes fjender i de lokale provinser. Derfor allierede man sig med den Nordlige Alliance, som bestod af lokale krigsherrer, som ikke stod tilbage for talibanerne i grusomheder, hvis deres interesser blev gået for nær, og med lokale stammeledere i opposition til talibanerne. Sejren lykkedes kun via denne alliance.

Der har vi så samtidig den før-

ste grundsten til, at der absolut ikke ville ske nævneværdige ændringer i det afghanske samfund, efter talibanerne var sat fra magten. Ændringer i retning af en omfordeling af jord og goder, herunder en reform/omlægning af dyrkningen af opium under kontrol og/eller omlægning til andre landbrugssorter, reformer i forhold til kvinderne og en større uddannelse af befolkningen var ikke i disse lokale krigsherrers interesser. Det blev set som en underminering af deres magt og indflydelse.

Samtidig var talibanerne jo ikke elimineret fra denne jord, hverken i Afghanistan eller i Pakistan. De søgte tilflugt i bjergområderne i Afghanistan, som var svært tilgængelige og i områder i Pakistan, hvor der var stor lokal opbakning til deres politik og religiøse fundamentalisme. Det var ikke kun med hjælp fra lokale »talibanere« i Pakistan. Der har også hele tiden været kræfter inden for det pakistanske sikkerhedsapparat, som har arbejdet sammen med og støttet talibanstyret. Disse kontakter og denne hjælp har været helt afgørende for talibanernes muligheder for at vende tilbage i større omfang til Afghanistan. Og her skal man jo ikke glemme, at talibanerne er lokale folk fra Afghanistan. De er ikke Al Qaeda-folk »udefra«.

Derfor har præsident Karzai ikke haft mulighed for eller vilje til at gå imod disse lokale stammeledere og krigsherrer. Han var nødt til at indgå aftaler med dem, som sikrede hans egen politiske overlevelse i en central regering, som efterhånden kun har en vis magt og autoritet i Kabul og dårligt nok dér. Derfor er der ikke blevet gjort op med hverken korrupsion eller den måde, som de lokale provinser er blevet forvaltet på.

Økonomisk hjælp udeblev

Den anden grundsten til talibanernes foreløbige succesrige tilbagevenden, militært og politisk, er, at USA/ NATO aldrig har omsat de lovede økonomiske donationer til social vir-

kelighed i Afghanistan. Emmanuel Reinert, medforfatter til den omfattende Senlis-rapport, der blev offentliggjort for få måneder siden, konstaterer, at de militære udgifter til USA's og NATO's aktioner i Afghanistan overstiger den økonomiske hjælp til udviklingspolitikken med 900 procent! Der var siden 2002 og frem til sommeren 2006 brugt 82,5 milliarder dollars til de militære operationer i Afghanistan og kun brugt 7,3 milliarder dollars til økonomisk udvikling og genopbygning.

Samtidig har det for USA's vedkommende været sådan, at stort set

Trods alle løfter bruger USA og NATO stadig mere end 10 gange så meget til den rent militære indsats som til økonomisk udvikling og genopbygning.

hele den økonomiske hjælp har været knyttet til betingelser om, at det var amerikanske firmaer, som skulle have ordrerne i forbindelse med genopbygningen. Denne udeblevne økonomiske hjælp er årsagen til, at et flertal i den afghanske befolkning nu vender sig mod den vestlige militære tilstedeværelse samt mod Karzai-regeringen, som ikke er bedre end tidligere centralregeringer.

Ønsker Taliban tilbage

I modsætning til Taliban-styret kan Karzai ikke levere ro og orden og garantere en vis minimums-indtægt. Derfor kan man nu se opinionsundersøgelser, som siger, at flere og flere i den afghanske befolkning hellere ser Taliban-styret tilbage til magten i stedet for det anarki og social-økonomisk usikkerhed, som pt. hersker. Det hjælper heller ikke, at en masse lokale civile udover taliba-

nere bliver dræbt, eller at der bliver bombet forkert pga. dårlig »intelligence« eller direkte plantede historier fra andre lokale kræfter, som har et uafsluttet opgør med den anden landsby eller klan.

Der foreligger et utal af rapporter og artikler, som dokumenterer denne udvikling: At det er de foregående fire-fem års manglende økonomiske og sociale prioriteringer, koblet sammen med en ulyst til at rage uklar med lokale krigsherrer, som er hovedårsagen til, at talibanerne har kunnet vende tilbage til Afghanistan, ikke kun militært men i stigende grad også politisk og i stigende grad udenfor den sydlige Helmand-provins, som hele tiden har været under indflydelse fra talibanerne.

Hvis nederlaget skal undgås

Derfor står NATO og USA nu i en situation, hvor det godt kan være, at de kan inddæmme eller måske ligefrem trænge talibanerne tilbage i de nærmeste uger og måneder. Men det er alt sammen midlertidigt. Nu kommer vinteren, som vil gøre det sværere for alle at føre militære operationer.

Hvis denne situation skulle ændres fra et forgæves forsøg på at blokere for fremtidige taliban-operationer, kræves der en række tiltag af civil og økonomisk art, som det ikke er realistisk, at hverken USA eller NATO vil ryste op med, også selv om flere og flere er klar over, hvad der skal til for at ændre et truende militært og politisk nederlag for NATO og USA:

- flere tropper end den nuværende styrke, også efter de par tusinde NATO-soldater, som skal af sted, men som ikke er fundet endnu,
- massiv økonomisk hjælp til Karzai-regeringen, som skal knyttes til konkrete struktur-reformer, betale bønderne kompensation for at gå over til andre hvede- og korn-

sorter i stedet for opium, samt overføre beløb til at betale lønninger til alle statsansatte, osv.

- militær, politisk og økonomisk indsats mod de lokale krigsher- rer og stammeledere, som sa- boterer og på anden måde un- derminerer de konkrete planer, som er blevet vedtaget, men ikke ført ud i livet lokalt, og som samtidig bruger den store opiumsproduktion til at score kassen,
- indsats mod korruption, spe- cielt på højt niveau, lokalt og centralt hos de ledere, ministre og distriktsguvernører, som le- ver fedt på et samarbejde med lokale narkobaroner, krigsher- rer og stammeledere.
- at NATO og USA indstiller luft- bombardementer, eller disse la- ves meget selektivt, og i direkte forståelse og kontakt med Kar- zai-regeringen, således at man undgår en række af de bombar- dementer, som rammer uskyldige afghanske landsbyfolk, og som i stigende grad vender disse imod både udenlandske solda- ter og det centrale styre, som er afhængig af disse styrker.

Opiumsdyrkning boomer

Der er ikke nogen som helst grund til at tro, at dette vil ske. Der er ingen vilje til sådanne økonomiske investe- ringe. Der er ingen vilje til nu, fem år for sent, at gå i »krig« mod lokale krigsherer og stammeledere, som står i vejen for et nyt Afghanistan, og hvor flere og flere samarbejder med talibanerne.

I Afghanistan har det altid været sådan, at alliancer kommer og går. De indgår fuldkommen opportuni- stisk, alt efter om det gavner den lo- kale hersker, som indgår dem. Sådan har det altid været, og når USA i sin tid valgte at indgå et sådant samar- bejde med lokale krigsherrer for at vinde over talibanerne og selv undgå at få for mange militære tab, så hø- ster man nu, som man har sået.

Det samme kan siges i forhold til den meget omtalte opiumsdyrkning. Afghanistan står for langt den største del af opiumsdyrkningen globalt. Det var faktisk lykkedes Taliban-styret at få kontrol over og mindsket opiums- dyrkningen. De truede ganske en- kelt opiumsdyrkerne med, at de ville blive skudt eller fængslet. Opiums- dyrkningen tog et opsving igen efter Taliban-styret var sat fra magten. De lokale stammeledere og krigsherrer, som får en stor del af deres indtægter fra opiumsdyrkningen i deres pro- vinser, kunne nu sætte gang i denne igen.

» Flere og flere siger ligeud, at de britiske tropper skal trækkes ud, jo før, jo bedre. At der skal indledes forhandlinger direkte med talibanerne, før præsident Karzai alligevel bliver tvunget til sådanne forhandlinger i løbet af 2007, hvis han vil forblive ved magten i Kabul.

Musharraffs helgardering

Pakistan og Musharraff har læst skriften på væggen og garderer sig nu mod en situation, hvor Vesten taber og vil være på vej ud.

Musharraff i Pakistan ved, at stærke kræfter i og uden for hans egen efterretningsapparat er i ak- tivt samarbejde med talibanerne. Dette samarbejde bygger videre på den omfattende hjælp, som Pakistan ydede mujahedinerne i kampen mod Sovjetunionen. Dette samarbejde med Pakistan var strategisk afgø-

rende for at smide Sovjetunionen ud af Afghanistan. Det var gennem Pa- kistan de avancerede missiler kom til Mujahedin, som skød i stribevis af sovjetiske jager- og bombefly ned. Det var i Pakistan, Mujahedin fik den militære grundtræning. I Paki- stan var der centre for Mujahedins ledelse, og det var gennem banker i Pakistan, de modtog hundredvis af millioner af dollars fra Saudi-Arabien og andre arabiske lande til kampen mod Sovjetunionen.

Da Taliban-styret kom til magten, efter Sovjetunionen havde trukket sig ud, fortsatte dette samarbejde. Det var i pakistansk statsinteresse at stå på god fod med Taliban-styret, ja ligefrem gøre dem afhængige af Pakistan. Ellers kunne Taliban-sty- rets kontrol af Afghanistan blive et omvendt problem for Pakistan i for- hold til den pakistanske provins Wa- ziristan, som bebos af meget »auto- nomt« tænkende stammer og klaner, som ligger tæt på talibanernes opfat- telse af religion og samfund.

Da USA havde væltet Taliban-sty- ret, og kampen mod terrorismen var i højsædet, var Musharraff nødt til at tilpasse Pakistan til de nye realite- ter. Han havde bogstaveligt talt ikke »råd« til andet, da USA forsyner Paki- stan med milliarder af dollars i årlig støtte til militært isenkram plus han- delsbegunstigelser. I bøger og artik- ler, som er kommet frem i den sidste tid siges det, at Musharraff fortalte sine generaler og sikkerhedsfolk om den nye geo-politiske realitet, at man på kort sigt måtte tilpasse sig denne, nedtone støtten til og samarbejdet med talibanerne. Men der er selvføl- gelig en årsag til, at det nu fem år ef- ter om-styrtningen af styret i Kabul endnu ikke er lykkedes at fange bin Laden.

Den tredje grundsten til en for- ståelse af udviklingen er, at samme Musharraff har indgået et politisk forlig med stammelederne i Wazi- ristan om, at det pakistanske mili- tær trækker sig ud af området, og at de samme stammeledere skal prøve

at holde justits over talibanere og Al Qaeda-folk, så de ikke opererer fra Waziristan. Dette vil selvfølgelig ikke holde i virkeligheden, men facaden er opretholdt overfor USA.

Dette nederlag for USA kom oven i købet få uger før femårsdagen for 11. september-terroren mod World Trade Center. Når Musharraf tør gøre dette netop nu, mens NATO med England i spidsen leverer den største militære offensiv for at bremse talibanerne i Helmand-provinsen, er det et vink med en vognstang om, at han mener Vesten står til at tabe denne kamp, og nu vil han sørge for at gardere sig, mens tid er.

Politiske forhandlinger – med hvilken konsekvens?

I England kører den mest intensive debat om, hvad der sker i Afghanistan, og hvad de britiske tropper skal gøre eller ikke gøre der. Flere og flere siger ligeud, at de britiske tropper skal trækkes ud, jo før, jo bedre. At der skal indledes forhandlinger direkte med talibanerne, før præsident Karzai alligevel bliver tvunget til sådanne forhandlinger i løbet af 2007, hvis han vil forblive ved magten i Kabul.

De forudser, at der vil ske det samme i Afghanistan, som er sket for Musharraf i Pakistan: Forhandlinger med lokale stammeledere om indgåelse af en slags våbenhvile, som medfører en form for sikkerhed i områderne, at talibanerne får lov til at opholde sig, arbejde og fungere legitimt, og at en sådan aftale, mere eller mindre omfattende, i praksis aftales med taliban-lederne via stammelederne.

En situation med nogenlunde ro og orden er nødvendig for, at landet kan genopbygges. I denne situation vil der ikke være brug for fremmede tropper. De vil nærmest fungere som benzin på bålet. Om og hvornår disse forhandlinger og aftaler kommer er ikke til at vide. Måske vil der ske det, at lederen af Taliban-styret, Mullah Omar, næste år vil udråbe

Præsident Karzai er ikke kun afhængig af amerikanernes støtte han er også nødt til at indgå aftaler med lokale stammeledere og krigsherrer for at sikre sin egen politiske overlevelse.

»Det Islamiske Emirater i Afghanistan« i et af de taliban-styrede områder.

Deadline for tilbagetræning

Det vil være i den afghanske befolknings interesse, at NATO-styrkerne og USA kommer med en erklæring om, at man erkender, at en fortsat væbnet vestlig tilstedeværelse i Afghanistan skaber mere uro og usikkerhed – det modsatte af, hvad formålet var. Derfor erklærer man sin vilje til at trække sig ud af Afghanistan i løbet af 2007! Dermed åbnes der op for, at både centralregeringen i Kabul, lokale stammeledere og talibanerne kan overveje diverse politiske udspil i forbindelse med denne deadline. Dermed vil der åbnes op for de forskellige opfattelser, som fin-

des. Ikke kun i det centrale apparat og regeringen, men også hos lokale guvernører og distriktsledere, samt blandt stammeledere og i selve Taliban-styrets rækker.

Det vil være forkert at tro, at f.eks. talibanerne er en ensartet monolitisk gruppe, som kun har en mere eller mindre bevidstløs »islamisk fundamentalisme« på hjernen. Allerede da Taliban-styret havde magten var der provinser, hvis lokale taliban-ledelse havde en mere »liberal« opfattelse af hvad en »islamisering« i praksis gik ud på.

Krig styrker fundamentalisterne

Når der føres en militær kamp imod undertrykkelse, besættelse og økonomisk imperialisme, vil det som regel være sådan, at så længe den militære kamp har højeste prioritet, vil »fundamentalisterne« inden for disse partier/grupperinger have mere at skulle have sagt, end når det begynder at bevæge sig over i den politiske, sociale og økonomiske genopbygningsfase, hvor der skal indgås kompromisser og tages bredere hensyn. Vi har set det mange gange før, og vi vil også komme til at se det i Afghanistan i en eller anden udstrækning.

Derfor er det på tide, at Vesten, med USA i spidsen, viser lidt ydmyghed og kommer med de politiske udspil, som kan sætte gang i den politiske proces. Dette vil faktisk sætte Vesten i en bedre position på sigt, specielt hvis en tilkendegivelse om tilbagetrækning fulgtes op af konkrete forslag i kød og blod til vestlige økonomiske genopbygningsprojekter i forlængelse af den militære exit. Der er ikke noget som fred og social og økonomisk sikkerhed, som kan isolere »islamiske fundamentalister«.

Lance Vagnø Jensen er fhv. international sekretær i Enhedslisten

Irak

MISSION IMPOSSIBLE!

På kort sigt vil tilbagetrækning af tropperne optrappe borgerkrigen i Irak. Men en fortsat besættelse vil føre endnu mere ulykke med sig. Konsekvenserne af invasionen er lige så forfærdelige som de var forudsigelige.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

På det seneste har bekymringen for den manglende folkelige opbakning til den fortsatte besættelse af Irak bredt sig langt ind i de herskende cirkler. Bedst eksemplificeret ved den meget klare opfordring fra den britiske generalstabschef til en hurtig tilbagetrækning af tropperne fra Irak: »Jeg har en hær at passe på, og den vil gennemfører sine aktuelle operationer succesfuldt. Men jeg vil også have en hær om fem og om 10 år. Lad os ikke knække den på denne opgave«, sagde general Sir Richard Dannatts.

På den baggrund kan man undre sig over at Bush, Blair og Fogh alligevel har fået lov til at fortsætte besættelsen af Irak. Men hidtil har de haft et modargument, som ganske vist ikke har sikret dem folkelig opbakning til krigen, men så i hvert fald folkelig passivitet. »Hvad sker der hvis vi trækker os ud«, har de spurgt kritikerne. »Hvad er alternativet?«.

Tåbelighedens pris

Egentlig er det dybt absurd. Forud for beslutningen om at deltage i krigen mod Irak advarede SF og Enhedslisten Anders Fogh om, at det ville udløse et ragnarok. Det affærdigede Fogh og gik med Bush i krig. Da så venstrefløjens forudsigelser blev til

virkelighed, så kræver Fogh at vi skal finde en alternativ løsning på de problemer, som den politik vi advarede imod, har skabt.

Men uanset hvor absurd det er, så er der en kerne af logik i Foghs synspunkt. For det er jo korrekt, at en tilbagetrækning af besættelsestropperne ikke på kort sigt vil føre til et fredeligere Irak. Tværtimod vil tilbagetrækningen af besættelsestropperne formentlig forstærke den borgerkrig, som allerede er i gang. Der er simpelthen handlinger, som er så tåbelige, at man ikke efterfølgende kan gøre dem om uden igen at skulle betale tåbelighedens pris.

Alligevel er det vigtigt at imødegå Foghs logik. For hvad er konsekvensen? At Sovjet fra 1979 og frem skulle have fastholdt besættelsen af Afghanistan fordi deres tilbagetrækning uomgængeligt ville føre til at religiøse fanatikere overtog magten? Naturligvis ikke. For selvom det er rigtigt at Sovjets tilbagetrækning førte til disse ulykker, så ville et forsøg på fortsat sovjetisk besættelse blot have øget disse ulykker tifold.

Det samme er tilfældet i Irak. For nylig beskrev en journalist ved Washington Post konklusionen i en hemmelig amerikansk efterretningsrapport, som avisen havde fået fingre i, på følgende måde: »Krigen i Irak er blevet det primære rekrutterings-

redskab for voldelige islamiske ekstremister, idet den motiverer en ny generation af potentielle terrorister over hele verden i et antal som kan vokse hurtigere end USA og dets allierede kan reducere truslen«.

Ingen argumenter for besættelse

I virkeligheden er der tale om et altødelæggende argument mod Bush, Blair og Foghs Irak-politik. For én ting er, at hundredetusinder af irakere er blevet dræbt! At over tre millioner irakere har måttet flygte fra deres hjem og nu befinder sig i internt eller eksternt eksil. At over 3.000 amerikanske og allierede soldater har mistet livet. At krigen koster 12-13 milliarder kroner - om ugen. At ...

Det er alt sammen én ting, hvis altså bare det hjalp. Men hvis alle disse ofre ikke tjener det erklærede formål at »bekæmpe terrorisme«, men tværtimod dag for dag skaber flere og flere potentielle terrorister, så er det noget helt andet. Så er det eneste argument, som kunne sikre en vis folkelig opbakning til besættelsen, forsvundet.

Derfor er det nu op til venstrefløjen at tage initiativ til en virkelig bred folkelig bevægelse for tilbagetrækning af de danske tropper fra Irak. En bred bevægelse, hvor der både er plads til overbeviste anti-imperialister, principielle pacifister og folk, som bare har indset at den danske deltagelse i besættelsen af Irak øger risikoen for terror i Danmark. Kun en sådan bred bevægelse vil i dagens Danmark kunne opsamle styrken til at sætte Foghs Irak-politik på porten!

27. oktober 2006

Du kan få ugens kommentar
fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox
ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

Det skrev vi for 25 år siden

I november rasede valgkampen op til folketingsvalget den 8. december 1981. Socialistisk Arbejderparti, der dengang stillede selvstændigt op, opfordrede arbejderpartierne til at finde et enhedsgrundlag for at hindre den borgerlige regering, der lå i kortene med Venstres og Det Konservative Folkepartis »Helhedsplan '82«. Megen opbakning fik SAP's forslag dog ikke blandt de øvrige partier, som talte Danmarks Kommunistiske Parti, Venstresocialisterne, Kommunistisk Arbejderparti, Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti. Mogens Pedersen fra SAP's forretningsudvalg forklarede partiets forslag til et enhedsgrundlag i ugeavisen Klassekampen:

– Det hjælper ikke meget at råbe op om VK-planens uhyggelige perspektiver, hvis man ikke kan svare på, hvordan dens enkelte angreb skal besvares af arbejderbevægelsen. Det gjorde vi med vores brev til de andre arbejderpartier.

– Socialistisk Arbejderpartis forslag til grundlag er ikke grebet ud af den blå luft. Det er et svar på de enkelte angreb i VK-planen og udgør samtidig et

minimums-grundlag for enhed i arbejderbevægelsen.

– »Nej til forringelser af dagpengene« er et direkte svar på de borgerliges forsøg på at sænke understøttelsen endnu længere ned og skabe en hær af folk, der for enhver pris vil tage et arbejde. De ønsker en virkning med samlet lønfald for arbejderklassen

– »Forhøj folkepensionen« må være arbejderbevægelsens klare svar i alle diskussioner om særlige pensionsordninger. I stedet for at gå til angreb på pensionsordninger isoleret, må arbejderbevægelsen overflødigsgøre dem ved at forhøje folkepensionen, så den bliver til at leve anstændigt af.

– Vi mener også, arbejderbevægelsen kan finde sammen om forsvaret af eksklusivparagrafferne. Det er helt nødvendigt, fordi angrebet på dem er led i nøjagtig samme løntrykkerstrategi som angrebene på dagpengene.

– Hele den socialdemokratiske del af fagbevægelsen er enig i, at der ikke må ske forringelser på dette område. De har derfor afvist Aukens ide med at forbyde fyringer som følge af, at der indføres eksklusivparagraffer.

– Også de øvrige krav [»35 timers arbejdsuge nu – uden lønnedgang«, »40.000 nye boliger om året –statsfi-

nansieret boligbyggeri«, »Nej til a-kraft – nationaliser Nordsø-energien«, »Nej til NATO-depoter og –raketter«, red.] har fået meget bred tilslutning i arbejderbevægelsen. Vi mener, den eneste mulighed for at sikre, at arbejderpartierne kan stå imod de borgerlige ved valget og siden, er at partierne viser, de mener kravene alvorligt. At de er rede til at gå til kamp for dem.

– Kravet om 35 timers arbejdsuge er et godt eksempel. Arbejdsplads efter arbejdsplads, generalforsamling efter generalforsamling i fagbevægelsen og både forbund og partier har tilsluttet sig dette krav. Alligevel kryber arbejderpartierne udenom at rejse det som det centrale krav til fremme af beskæftigelsen. Socialdemokratiet vil lave en 'grundig' analyse af problemer med arbejdstidsnedsættelse – i løbet af 1982.

– Vi har opfordret de andre arbejderpartier til at mobilisere til demonstration for kravene. Det vil være en fantastisk manifestation af enhed mod de borgerlige, hvis den bliver en realitet. Og der er ingen tvivl om, at det vil påvirke stemmeresultaterne.

– For det er nu engang enheden på gaden, på fabrikkerne og i andre former for aktion, der er arbejderbevægelsens styrke. Ikke ord og gyldne løfter.

SÅDAN TEGNER DU ABONNEMENT

Du kan tegne abonnement ved at indsende kuponen her til højre.

Vi foretrækker dog, at du bestiller abonnementet ved at indbetale beløbet på vores girokonto

Giro 906-3366
Socialistisk Information
Studiestræde 24, 1.
1455 Kbh. K

eller evt. ved at sende en check.
Det sparer tid og porto
for både dig og os!

Abonnenter i udlandet kan kun bestille almindeligt helårsabonnement.

JATAK, jeg prøver et abonnement på Socialistisk Information (sæt X):

- ☐ Særbud (seks nr.): 50 kr.
☐ Et helt år: 175 kr.
☐ Et helt år (lav indkomst): 100 kr.
(SU, kontanthjælp, pension el.lign.)

Sådan betaler jeg:

- ☐ Beløbet er vedlagt i check
☐ Send opkrævning

Navn

Adresse

Postnr.& by

Tlf.

HUSK
FRIMÆRKE

SI
SOCIALISTISK • INFORMATION

Studiestræde 24, 1., 1455 København K.

I mindet om Anna Politkovskaja

En embedsmand skvattede ned i hullet til kisten, da kejserinde Dagmar blev begravet. Knap så entusiastisk var det officielle Danmark ved Anna Politkovskajas begravelse var noget mere begrænset.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Det var en stor begravelse. De kom fra nær og fjern. Også det officielle Danmark var fint repræsenteret. Udenrigsminister Per Stig Møller, som jo altid har slået et slag for demokratiet i Rusland, var naturligvis til stede. Det samme var kronprinsparret, selvom Mary måtte gå før tid, muligvis på grund af sin graviditet. Ja, så tæt ønskede det officielle Danmark at være på begivenheden, at en embedsmand ligefrem skvattede ned i hullet til kisten.

Det danske fjols

Hvis nogen skulle tro, at dette skete til ære for den russiske journalist og systemkritiker, Anna Politkovskaja, så kan de godt tro om igen. I stedet taler vi om kejserinde Dagmars genbegravelse i Skt. Petersborg (Leningrad!). Hende det danske fjols, som stiltiende og samtykkende stod ved sin mands og senere sin søn side under deres brutale, diktatoriske, undertrykkende, krigsliderlige og anti-semitiske zarstyre, som kostede millioner af mennesker livet, og som det var nødvendigt at gennemføre en revolution i 1917 for at få sat en stopper for. Som konsekvens heraf var det helt logisk, at kisten måtte hæves og sænkes et par gange, før historiens bifald havde lagt sig!

Det officielle Danmarks fremmøde til Anna Politkovskajas begravelse var noget mere begrænset. Væk var kongehuset, skvattende embedsmænd og bragesnakkeren Per Stig

Møller. Til gengæld var der samlet en gruppe mennesker, som oprigtigt ønskede at hylde Anna for hendes store og modige indsats for at afdække undertrykkelsen i den russiske statsdannelse, ikke mindst overfor den martrede befolkning i Tjetjenien.

Dobbeltmoral

Det ville næppe have undret Anna. Den 4. marts 2005 udtalte hun til Berlingske Tidende: »EU-landene er slet og ret dobbeltmoralske. Jeg har mødt flere af EU's udenrigsministre. I januar var det den svenske udenrigsminister Laila Freiwald, og jeg bad hende om at hjælpe, så der i det mindste kan indledes fredsförhandlinger i Tjetjenien. Men hun svarede konkret, at det er der ikke et eneste land i Europa, der vil. Jeg spurgte hvorfor, og hun sagde, at alle er bange for Putin, og alle har brug for Ruslands gas. Det er efter min mening typisk dobbeltmoral. EU foretrækker at se på Putin med de rosenrøde briller.«

»Se på Putin med rosenrøde briller« – det er lige præcis, hvad stort set alle de vestlige landes ledere gør. Og de er så rosenrøde, at det får dem til at lukke øjnene for alle de forbrydelser, som foregår i Rusland - hvis bare de foregår indenfor de internationalt anerkendte grænser af det storrussiske rige. Putin kan møde lidt kritik fra EU-lederne, når det gælder hans opførsel overfor Georgien. Men når det gælder »interne russiske forhold«, så bliver fløjlshandskerne taget på.

Spekulationerne er mange om,

hvem som dræbte Anna. Men uanset hvem der i sidste ende trykkede på aftrækkeren, så er det uomtvisteligt, at mordet var et resultat af den brutalisering, som de sidste mange års udplyndring og undertrykkelse har medført. Heller intet andet samfund ville kunne undgå en sådan brutalisering, når f.eks. kendte militærfolk, som bevisligt bortfører, voldtager, torturer og myrder uskyldige mennesker, slipper for straf. Alligevel er det det, som igen og igen sker i Rusland – uden at de vestlige ledere siger fra, så det kan høres.

Venstrefløjens forpligtelse

I dag betales prisen af de mennesker i det russiske rige, som kæmper for demokratiske og/eller nationale rettigheder. F.eks. Anna Politkovskaja. Men et befæstet autoritært regime i Rusland vil ikke standse dér. Vi har allerede oplevet mange eksempler de seneste år på slet skjulte trusler mod andre lande, og det vil ikke forblive ved truslerne, hvis et autoritært Rusland får magt, som det har agt. Derfor er det i allerhøjeste grad en international forpligtelse at støtte den demokratiske opposition i Rusland. Denne forpligtelse påhviler ikke mindst venstrefløj. Det viser den sidste tids begivenheder. Den vestlige verdens ledere har – symboliseret ved den danske udenrigsminister og hans embedsmænd – bogstaveligt talt valgt at følge kejserinde Dagmar helt ned i graven!

20. oktober 2006